

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

20. marts 2019*

»Dumping – import af keramiske fliser med oprindelse i Kina – artikel 11, stk. 4 og 5, og artikel 17 i forordning (EF) nr. 1225/2009 (nu artikel 11, stk. 4 og 5, og artikel 17 i forordning (EU) 2016/1036) – afslag på at tildele status som ny eksporterende producent som omhandlet i artikel 3 i gennemførelsesforordning (EU) nr. 917/2011 – stikprøveudtagning – individuel undersøgelse – fortrolighed«

I sag T-310/16,

Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, Foshan (Kina), ved advokaterne B. Spinoit, D. Philippe og A. Wese,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen først ved A. Demeneix, M. França og T. Maxian Rusche, derefter ved A. Demeneix, T. Maxian Rusche og N. Kuplewatzky, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Cerame-Unie AISBL, Bruxelles (Belgien), ved advokat V. Akritidis,

intervenient,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2016) 2136 final af 15. april 2016, hvorved der blev meddelt afslag på en anmodning om status som ny eksporterende producent med hensyn til de endelige antidumpingforanstaltninger, der blev indført over for import af keramiske fliser med oprindelse i Folkerepublikken Kina ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 917/2011,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne J. Schwarcz (refererende dommer) og C. Iliopoulos,

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. juli 2018,

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

- 1 Sagsøgeren, Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, der er hjemmehørende i Foshan (Kina), er en producent af keramiske fliser, der tilhører Foshan Lihua-koncernen.
- 2 Den 12. september 2011 vedtog Rådet for Den Europæiske Union gennemførelsesforordning (EU) nr. 917/2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af keramiske fliser med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2011, L 238, s. 1, herefter »den endelige forordning«). Antidumpingtoldsatserne blev baseret på de dumpingmargener, der blev konstateret i den undersøgelse, der førte til fastsættelsen af disse endelige foranstaltninger (herefter »den oprindelige undersøgelse«), eftersom disse margener var lavere end skadesmargenerne.
- 3 Under den oprindelige undersøgelse gjorde Europa-Kommissionen brug af stikprøver efter artikel 17 i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51), som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 37/2014 af 15. januar 2014 om ændring af visse forordninger vedrørende den fælles handelspolitik for så vidt angår procedurerne for vedtagelse af visse foranstaltninger (EUT 2014, L 18, s. 1) (»herefter grundforordningen«) (erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8.6.2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21)). De stikprøveudvalgte eksporterende producenter, der blev indrømmet individuel behandling efter grundforordningens artikel 9, stk. 5 (nu artikel 9, stk. 5, i forordning 2016/1036), blev pålagt individuelle antidumpingtoldsatser. De eksporterende producenter, der samarbejdede under den oprindelige undersøgelse, men som ikke indgik i stikprøven – såvel som en eksporterende producent, der indgik i stikprøven, men ikke blev indrømmet individuel behandling – blev pålagt en antidumpingtoldsats, der i medfør af grundforordningens artikel 9, stk. 6 (nu artikel 9, stk. 6, i forordning 2016/1036), svarede til det vejede gennemsnit af dumpingmargenerne for de eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, dvs. 30,6%. Otte eksporterende producenter, der havde samarbejdet, fremsatte anmodninger om individuel undersøgelse efter grundforordningens artikel 17, stk. 3 (nu artikel 17, stk. 3, i forordning 2016/1036). Det blev besluttet at foretage en individuel undersøgelse i forhold til en enkelt af disse eksporterende producenter, idet dette ikke gjorde Kommissionens opgave urimeligt byrdefuld. Denne eksporterende producent var langt den største af de otte eksporterende producenter, der havde anmodet om en individuel undersøgelse. Efter meddelelsen af de endelige konklusioner viste det sig imidlertid, at denne eksporterende producent ikke havde afgivet visse nødvendige oplysninger, således at afgørelsen vedrørende denne eksporterende producent blev truffet på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 18 (nu artikel 18 i forordning 2016/1036). Den nævnte eksporterende producent såvel som de eksporterende producenter, der ikke havde samarbejdet under den oprindelige undersøgelse, blev pålagt en antidumpingtoldsats, der var fastsat ved brug af den højeste af de konstaterede dumpingmargener for et repræsentativt produkt fra en eksporterende producent, der havde samarbejdet, dvs. 69,7%.
- 4 Sagsøgeren har ikke deltaget i den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af den endelige forordning, således at virksomhedens navn ikke fremgår af bilag I til den endelige forordning. Sagsøgerens indførsler af det omhandlede produkt er derfor blevet undergivet en antidumpingtoldsats på 69,7%.

- 5 Sagsøgeren anmodede ved skrivelse af 7. september 2013 Kommissionen om at foretage en genoptagelse af undersøgelsen, begrænset til dumpingaspekter, i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 3 (nu artikel 11, stk. 3, i forordning 2016/1036). Denne anmodning var dels begrundet med den omstændighed, at sagsøgeren havde etableret et nyt distributionssystem gennem en forretningsmæssigt forbundet virksomhed, dels den omstændighed, at der var indført en ny varegruppe, som ikke fandtes i perioden fra den 1. april 2009 til den 31. marts 2010 (herefter »den oprindelige undersøgelsesperiode«). Sagsøgeren anførte i sin genoptagelsesansøgning, at virksomheden ikke havde deltaget i den oprindelige undersøgelse, da den ikke var bekendt med det endelige bestemmelsessted for de varer, som den i den oprindelige undersøgelsesperiode alene solgte til et kinesisk handelsselskab.
- 6 Kommissionen besvarede sagsøgerens skrivelse den 25. oktober 2013. Kommissionen meddelte i sin besvarelse sagsøgeren en række både generelle og foreløbige oplysninger, der navnlig vedrørte de genoptagne undersøgelser med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent som omhandlet i den endelige forordnings artikel 3.
- 7 Den endelige forordnings artikel 3 bestemmer følgende:

»Hvis en [kinesisk] producent [...] over for Kommissionen fremlægger tilstrækkelig dokumentation for, at virksomheden ikke eksporterede de pågældende varer, der er beskrevet i artikel 1, stk. 1, med oprindelse i [Kina] i undersøgelsesperioden (1. april 2009 til 31. marts 2010), at den ikke er forretningsmæssigt forbundet med en eksportør eller producent, der er omfattet af de foranstaltninger, der er indført ved denne forordning, og at den enten faktisk har eksporteret de pågældende varer eller har indgået en uigenkaldelig kontraktlig forpligtelse til at eksportere en væsentlig mængde til Unionen efter undersøgelsesperiodens ophør, kan Rådet ved simpelt flertal efter forslag fremsat af Kommissionen og efter høring af det rådgivende udvalg ændre artikel 1, stk. 2, og lade den pågældende producent være omfattet af den told, der finder anvendelse for samarbejdsvillige producenter, der ikke indgik i stikprøven, dvs. 30,6%.«
- 8 Ved skrivelse af 28. februar 2014 gentog sagsøgeren dels sin anmodning om en genoptagelse af undersøgelsen efter grundforordningens artikel 11, stk. 3, og anmodede dels subsidiært om en genoptagelse af undersøgelsen med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent som omhandlet i den endelige forordnings artikel 3. I denne forbindelse angav sagsøgeren navnlig, at denne i den oprindelige undersøgelsesperiode havde solgt hele sin produktion til en enkelt handelsvirksomhed, og at sagsøgeren ikke havde haft noget kendskab til det endelige bestemmelsessted for sine produkter. Sagsøgeren medgav, at flere af dennes fliser kunne være blevet eksporteret til Den Europæiske Union af denne handelsvirksomhed og af denne handelsvirksomheds partnere, men angav ikke at vide på hvilken måde. Sagsøgeren angav ligeledes, at denne ikke var forretningsmæssigt forbundet med en virksomhed, der var pålagt den omhandlede antidumpingtold, og at sagsøgeren havde indgået en uigenkaldelig kontrakt om snarlig levering af sine produkter.
- 9 Ved skrivelser af 8. april, 2. juni og 17. juni 2014 gentog sagsøgeren sine anmodninger om en genoptagelse af undersøgelsen og om tildeling af status som ny eksporterende producent. Sagsøgeren angav i denne forbindelse, at virksomheden ikke »direkte« havde eksporteret det omhandlede produkt til EU, og at den var offer for en forskelsbehandling i forhold til en konkurrent, der havde anmodet om og opnået en genoptaget undersøgelse, og sagsøgeren underrettede Kommissionen om et muligt fremtidigt passivitetssøgsmål imod denne institution, såfremt der ikke blev vedtaget en afgørelse i denne retning.
- 10 Ved skrivelse af 3. september 2014 svarede Kommissionen, at den havde brug for alle de afkrævede oplysninger for at kunne indlede og afslutte den genoptagede undersøgelse, den tydeliggjorde flere punkter i proceduren, der skulle følges op på, og konkluderede, at den endnu ikke rådede over alle de nødvendige dokumenter. Kommissionen anmodede i denne forbindelse sagsøgeren om at udfylde den ansøgningsformular om status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som er

omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c) [nu artikel 2, stk. 7, litra c), i forordning 2016/1036]. Kommissionen anmodede ligeledes sagsøgeren om at fremlægge beviser for sine udsagn om, at der ikke var sket eksport til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode, at der ikke bestod forretningsmæssige forbindelser til virksomheder, der var pålagt den omhandlede antidumpingtold, og at der forelå en kontrakt om levering af det omhandlede produkt efter eksportperioden. Kommissionen bekræftede, at sagsøgeren – såfremt betingelserne for anvendelse af den endelige forordnings artikel 3 var opfyldt – ville blive underlagt den samme antidumpingtoldsats som de eksporterende producenter, der havde samarbejdet under den oprindelige undersøgelse, men ikke havde indgået i stikprøven, dvs. 30,6%.

- 11 Ved skrivelse af 9. oktober 2014 svarede sagsøgeren ved at anføre, at Kommissionen havde pålagt denne virksomhed en bevisbyrde, der gik videre end de lovlige krav. Sagsøgeren anmodede tillige om at blive tildelt status som interesseret part i forbindelse med den genoptagede undersøgelse vedrørende en konkurrent.
- 12 Sagsøgeren blev den 18. december 2014 tildelt denne status og modtog dokumenterne med oplysninger.
- 13 Ved skrivelse af 11. december 2014 fremlagde sagsøgeren andre oplysninger vedrørende sin anmodning om genoptagelse af undersøgelsen med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent og – subsidiært i tilknytning hertil – vedrørende sin genoptagelsesansøgning. Sagsøgeren fremlagde ligeledes spørgeskemaet vedrørende status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. Virksomheden angav, at den som en midlertidig løsning accepterede anvendelsen af den samme antidumpingtoldsats som de eksporterende producenter, der havde samarbejdet under den oprindelige undersøgelse, men ikke havde indgået i stikprøven. Sagsøgeren fastholdt dog at have ret til en individuel undersøgelse.
- 14 Kommissionen bekræftede ved skrivelse af 6. februar 2015, at den ville gennemføre en analyse af de sagsakter, som sagsøgeren havde tilsendt denne institution den 11. december 2014. Kommissionen anmodede ligeledes sagsøgeren om at bekræfte, at denne virksomhed accepterede at blive behandlet som en ny eksporterende producent som omhandlet i den endelige forordnings artikel 3, og at virksomheden sideløbende hermed opretholdt sin anmodning om en genoptagelse af undersøgelsen.
- 15 Sagsøgeren bekræftede ved skrivelse af 10. februar 2015, at denne virksomhed accepterede at blive behandlet som en ny eksporterende producent som omhandlet i den endelige forordnings artikel 3, og virksomheden foreslog Kommission at stille genoptagelsesansøgningen i bero for ikke at forsinke resultaterne af den genoptagede undersøgelse i henhold til denne sidstnævnte bestemmelse.
- 16 Kommissionen anmodede ved e-mail af 23. februar 2015 sagsøgeren om at udfylde spørgeskemaet for de erhvervsdrivende, der ansøger om status som ny eksporterende producent. Kommissionen præciserede, at ansøgningen ville blive behandlet umiddelbart efter modtagelsen af besvarelsen af det nævnte spørgeskema, og at sagsøgeren kunne henvise til de oplysninger, der tidligere var afgivet over for Kommissionen.
- 17 Sagsøgeren anmodede den 25. marts 2015 om en forlængelse af fristen for fremsendelsen af dette spørgeskema. Kommissionen meddelte sagsøgeren en forlængelse af denne frist indtil den 17. april 2015. En fortrolig udgave af besvarelsen blev fremsendt inden for den meddelte frist, og en ikke-fortrolig udgave blev fremsendt den 30. april 2015.
- 18 Som svar på en anmodning om oplysninger om den tidshorisont, inden for hvilken Kommissionen ville vedtage sin afgørelse, informerede Kommissionen den 28. maj 2015 sagsøgeren om, at den var i færd med at analysere sagsakterne, og at den inden længe ville sende sagsøgeren en anmodning om afklaringer.

- 19 Kommissionen tilsendte den 23. juni 2015 sagsøgeren en første anmodning om afklaringer angående de oplysninger, der var blevet fremsendt vedrørende anmodningen om at opnå status som ny eksporterende producent som omhandlet i den endelige forordnings artikel 3.
- 20 Den 13. juli 2015 afgav sagsøgeren en fortrolig besvarelse af Kommissionens anmodning. En ikke-fortrolig udgave blev afgivet den 14. og den 24. august 2015.
- 21 Den europæiske keramikindustrisammenslutning, Cerame-Unie AISBL (herefter »intervenienten« eller »Cerame-Unie«), der er hjemmehørende i Bruxelles (Belgien), fremlagde den 27. august 2015 en række oplysninger om sagsøgeren for Kommissionen. Disse oplysninger blev ikke forelagt sagsøgeren under den administrative procedure. Sagsøgeren blev dog i en skrivelse af 18. september 2015 (præmis 23 nedenfor) gjort bekendt med, at Kommissionen i anledning af den oprindelige undersøgelse havde modtaget en række oplysninger fra repræsentanter fra EU-erhvervsgrenen.
- 22 Sagsøgeren sendte den 16. september 2015 Kommissionen en rykkerskrivelse, for at denne institution skulle vedtage en afgørelse vedrørende sagsøgerens anmodning.
- 23 Kommissionen underrettede den 18. september 2015 sagsøgeren om, hvor fremskreden behandlingen af anmodningen om at opnå status som ny eksporterende producent var. Da Kommissionen fandt, at denne anmodning stadig var utilstrækkeligt understøttet, fremsendte den endnu en anmodning om afklaringer med et bilag med specifikation af de krævede oplysninger. Kommissionen påpegede navnlig en række forskelle mellem de offentlige oplysninger og de af sagsøgeren fremsendte oplysninger og ønskede at indhente afklaringer på disse punkter. Hvad navnlig angik betingelsen om, at der ikke var sket eksport af det omhandlede produkt til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode, præciserede Kommissionen følgende:
- »Den eneste information, der til dags dato er blevet fremsendt om Foshan Lihuas salg i [den oprindelige] undersøgelsesperiode[...], er en håndskrevet månedlig liste over de gennemførte salg i 2009 og 2010. Man finder i denne liste hverken de solgte mængder, fakturanumrene, bestemmelsesstederne eller kundernes navne. Vi forstår, at Deres kunde på tidspunktet for [den oprindelige] undersøgelsesperiode [...] ikke rådede over et elektronisk regnskabssystem. Under de nuværende omstændigheder tillader disse begrænsede informationer desværre ikke at drage konklusioner angående [dette kriterium].«
- 24 Ved e-mail af 29. september 2015 besvarede sagsøgeren den anden anmodning om afklaringer. En ikke-fortrolig udgave blev tilsendt Kommissionen den 5. november 2015. Sagsøgeren anførte, at Kommissionen ikke var berettiget til at anmode denne om de omhandlede oplysninger, og at disse anmodninger udgjorde et magtmisbrug. Sagsøgeren sluttede af med at anmode om genoptagelse af undersøgelsen med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent og en individuel dumpingmargen.
- 25 Kommissionen tilsendte den 4. december 2015 sagsøgeren, Cerame-Unie og Folkerepublikken Kinas repræsentation ved Den Europæiske Union det dokument med generel information, der viste de faktiske omstændigheder og de væsentlige overvejelser, på grundlag af hvilke Kommissionen havde foreslået at afslå anmodningen om genoptagelse af undersøgelsen med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent som omhandlet i den endelige forordnings artikel 3. Navnlig fastslog Kommissionen, at sagsøgeren var en eksporterende producent af det omhandlede produkt, og at denne virksomhed rent faktisk havde eksporteret dette produkt til EU efter den oprindelige undersøgelsesperiode, således at den tredje betingelse for tildeling af den pågældende status blev anset for at være opfyldt. Derimod fandt Kommissionen, at sagsøgeren hverken havde dokumenteret, at der ikke var sket eksport til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode, eller at der ikke bestod forretningsmæssige forbindelser til selskaber, der var pålagt den omhandlede antidumpingtold. De to første betingelser blev således ikke anset for at være opfyldt.

- 26 Den 11. december 2015 blev dokumentet med generel information fremsendt til delegationerne under udvalget for handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter.
- 27 Sagsøgeren reagerede ved skrivelse af 20. december 2015 på dokumentet med generel information og anmodede om at blive hørt af Kommissionen. Inden sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger til dette dokument, angav denne virksomhed, at Kommissionen var forpligtet til først at behandle virksomhedens anmodning om genoptagelse af undersøgelsen. Det var kun subsidiært – og såfremt Kommissionen ikke havde fundet det berettiget at genoptage undersøgelsen – at Kommissionen burde have truffet afgørelse om sagsøgerens anmodning om en fornyet undersøgelse med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent. Sagsøgeren opfordrede også Kommissionen til at træffe afgørelse om denne virksomheds genoptagelsesansøgning inden den 20. januar 2016. Sagsøgeren benægtede ligeledes at have indgivet en anmodning om bevilling af den antidumpingsats på 30,6%, der gjaldt for de producenter, der havde samarbejdet, men ikke havde indgået i stikprøven. Sagsøgeren havde anmodet om en individuel undersøgelse. Sagsøgeren gjorde endvidere gældende, at Kommissionen ikke udførte sin undersøgelse (herefter »den omhandlede undersøgelse«) upartisk, at den ikke støttede sig på faktiske omstændigheder, men på antagelser, og at den pålagde sagsøgeren en tungere bevisbyrde end de øvrige ansøgere om genoptagelse af undersøgelsen med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent.
- 28 Sagsøgeren fremlagde den 11. januar 2016 den ikke-fortrolige udgave af sine bemærkninger.
- 29 Den 13. januar 2016 afholdtes høringen af sagsøgeren i Kommissionen, hvori ligeledes deltog to repræsentanter for Kinas internationale handelskammer. Der foreligger ikke noget protokollat eller referat fra denne høring. Den 15. januar 2016 fremsendte sagsøgeren et resumé af sin opfattelse af det standpunkt, Kommissionen indtog under høringen.
- 30 I forlængelse af høringen sendte sagsøgeren den 18. januar 2016 en skrivelse til Kommissionen. Sagsøgeren angav bl.a., at der ifølge grundforordningens artikel 11, stk. 4 (nu artikel 11, stk. 4, i forordning 2016/1036), skal ske officiel offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* af en meddelelse om genoptagelse af undersøgelsen med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent, hvilket ikke skete. Sagsøgeren anførte tillige, at Kommissionen ikke havde præsenteret denne virksomhed for noget dokument, der kunne rejse tvivl om, at de to første betingelser for tildeling af status som ny eksporterende producent var opfyldt.
- 31 Kommissionen præciserede ved e-mail af 19. januar 2016, at i de tilfælde, hvor institutionerne – som i den foreliggende sag – havde gjort brug af stikprøver under den oprindelige undersøgelse, var retsgrundlaget for en genoptaget undersøgelse med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent ikke grundforordningens artikel 11, stk. 4, men en særbestemmelse fastsat i forordningerne om indførelse af endelig antidumpingtold. Kommissionen gentog den konstatering, at sagsøgeren i tilfælde af et positivt resultat af den genoptagne undersøgelse ville blive pålagt den samme antidumpingtoldsats som de eksporterende producenter, der havde samarbejdet under den oprindelige undersøgelse, men ikke havde indgået i stikprøven, og ikke en individuel sats.
- 32 Sagsøgeren angav ved skrivelse af 22. januar 2016, at denne virksomhed ikke accepterede – efter en genoptaget undersøgelse i henhold til den endelige forordnings artikel 3 – at blive pålagt den samme antidumpingtoldsats som de eksporterende producenter, der havde samarbejdet under den oprindelige undersøgelse, men ikke havde indgået i stikprøven, idet sagsøgeren fandt, at det var diskriminerende at anvende forskellige betingelser for at genoptage undersøgelsen over for de nye eksporterende producenter, alt efter om stikprøveudtagningsteknikken var blevet anvendt eller ej. Sagsøgeren gjorde gældende, at denne virksomhed havde fremlagt beviser for, at den ikke umiddelbart havde eksporteret det omhandlede produkt til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode, og at den ikke var forretningsmæssigt forbundet med selskaber, der var pålagt den omhandlede antidumpingtold. Sagsøgeren bestred procedures lovlighed i forhold til reglerne i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (GATT) (EFT 1994, L 336, s. 103,

herefter »antidumpingaftalen«), der fremgår af bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994, L 336, s. 3). I samme skrivelse fremkom sagsøgeren med en række præciseringer om koncernens struktur og om den praktiske anvendelse, som denne virksomhed havde gjort af »EF«-certificeringen af sine produkter.

- 33 Kommissionen vedtog den 15. april 2016 gennemførelsesafgørelse C(2016) 2136 final, hvorved der blev meddelt afslag på en anmodning om status som ny eksporterende producent med hensyn til de endelige antidumpingforanstaltninger, der blev indført over for import af keramiske fliser med oprindelse i Folkerepublikken Kina ved den endelige forordning (herefter »den anfægtede afgørelse«). Indledningsvis præciserede Kommissionen, at grundforordningens artikel 11, stk. 4, ikke kunne tjene som retsgrundlag, når stikprøveudtagningsteknikken var blevet anvendt ved den oprindelige undersøgelse, og at retsgrundlaget for anmodningen var den endelige forordnings artikel 3.
- 34 Med hensyn til betingelserne for tildeling af status som ny eksporterende producent, således som fastsat ved denne bestemmelse, fastslog Kommissionen først, at sagsøgeren var en eksporterende producent af det omhandlede produkt, og at denne virksomhed rent faktisk havde eksporteret dette produkt til EU efter den oprindelige undersøgelsesperiode. Den tredje betingelse for tildeling af den pågældende status blev således anset for at være opfyldt.
- 35 Hvad dernæst angår den anden betingelse, hvorefter den virksomhed, der ansøger om den pågældende status, ikke må være forretningsmæssigt forbundet med et selskab, der er pålagt den omhandlede antidumpingtold, vurderede Kommissionen derimod, at de af sagsøgeren tilvejebragte oplysninger var ufuldstændige og modsagde de offentligt tilgængelige data. Da den pågældende undersøgelse ikke havde givet Kommissionen mulighed for at bekræfte, at sagsøgeren ikke var forretningsmæssigt forbundet med en sådan virksomhed, blev det følgelig konkluderet, at sagsøgeren ikke opfyldte den anden betingelse.
- 36 Hvad endeligt angår den første betingelse, hvorefter den virksomhed, der ansøger om den pågældende status, ikke må have eksporteret det omhandlede produkt til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode, fandt Kommissionen, at de af sagsøgeren tilvejebragte oplysninger var ufuldstændige og modsagde andre oplysninger, som denne institution rådede over, og den kunne derfor ikke udelukke, at sagsøgeren i den nævnte periode havde eksporteret det omhandlede produkt til EU, det være sig direkte eller indirekte via forretningsmæssigt forbundne selskaber eller inden for rammerne af fabriksaftaler indgået med andre selvstændige selskaber. Følgelig konkluderede Kommissionen, at sagsøgeren heller ikke opfyldte det første kriterium.
- 37 Kommissionen forkastede sagsøgerens anmodning om tildeling af status som ny eksporterende producent, idet den fastslog, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at denne virksomhed opfyldte den første og den anden betingelse for tildeling af den i den endelige forordnings artikel 3 fastsatte status, selv om virksomheden flere gange havde haft mulighed for at fremlægge supplerende oplysninger.
- 38 I øvrigt forkastede Kommissionen ved afgørelse af 11. juli 2016 sagsøgerens genoptagelsesansøgning efter grundforordningens artikel 11, stk. 3, hvilken afgørelse er genstand for den sag, der lå til grund for dom af 11. september 2018, Foshan Lihua Ceramic mod Kommissionen (T-654/16, EU:T:2018:525).

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 39 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. juni 2016 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 40 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 3. oktober 2016 har Cerame-Unie fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

- 41 Den 7. december 2016 har sagsøgeren i replikken anmodet om forening af den foreliggende sag med den sag, der i mellemtiden har givet anledning til dom af 11. september 2018, Foshan Lihua Ceramic mod Kommissionen (T-654/16, EU:T:2018:525). Sagsøgeren har ligeledes anmodet om, at der ikke blev udleveret fortrolige oplysninger vedrørende denne virksomhed til Cerame-Unie, og har fremlagt en ikke-fortrolig udgave af de pågældende dokumenter.
- 42 Kommissionen har den 16. december 2016 rejst indvendinger mod en forening af den foreliggende sag med den sag, der i mellemtiden har givet anledning til dom af 11. september 2018, Foshan Lihua Ceramic mod Kommissionen (T-654/16, EU:T:2018:525).
- 43 Ved afgørelse af 23. januar 2017 har formanden for Rettens Fjerde Afdeling besluttet ikke at forene de omhandlede sager.
- 44 Ved kendelse af 7. april 2017 har formanden for Rettens Fjerde Afdeling givet Cerame-Unie tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.
- 45 Intervenienten har ikke gjort indsigelse mod sagsøgerens fortrolighedsanmodning.
- 46 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 47 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 48 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:
- Kommissionen frifindes.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

- 49 Sagsøgeren har fremsat otte anbringender vedrørende for det første en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 4 og 5 (nu artikel 11, stk. 5, i forordning 2016/1036), og af antidumpingaftalens artikel 6.1 og 9.5, for det andet en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, for det tredje en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder, for det fjerde en tilsidesættelse af retten til forsvar, for det femte magtfordrejning og en retlig fejl, for det sjette en åbenbar juridisk fejl, for det syvende en tilsidesættelse af retten til at blive hørt samt en begrundelse, der ikke er støttet på faktiske omstændigheder, men på formodninger, og for det ottende en tilsidesættelse af antidumpingaftalens artikel 9.5.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 4 og 5, og af antidumpingaftalens artikel 6.1 og 9.5

- 50 Sagsøgeren har med sit første anbringende kritiseret ottende betragtning til den anfægtede afgørelse. Denne betragtning er affattet således:
- »[Sagsøgeren har] anført [at denne virksomhed] burde være blevet indrømmet en individuel told i forbindelse med den genoptagede undersøgelse vedrørende en ny eksporterende producent i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 4. Kommissionen har tilbagevist dette argument underfremhævelse af, at grundforordningens artikel 11, stk. 4, ikke kunne tjene som retsgrundlag, når stikprøveudtagningsteknikken var blevet anvendt ved den oprindelige undersøgelse, og at retsgrundlaget for anmodningen var [den endelige forordnings] artikel 3.«
- 51 Sagsøgeren har i det væsentlige anført, at Kommissionens anvendelse af den procedure, der er fastsat i den endelige forordnings artikel 3 fremfor den procedure, der er fastsat i grundforordningens artikel 11, stk. 4, havde negative konsekvenser for denne virksomhed. Selv om grundforordningens artikel 5, stk. 10 (nu artikel 5, stk. 10, i forordning 2016/1036) – der foreskriver, at der skal ske offentliggørelse af en meddelelse om indledning af en antidumpingundersøgelse – i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 5, fandt anvendelse i genoptagede undersøgelsesprocedurer, blev der således ikke i den konkrete sag offentliggjort nogen meddelelse om indledning af en genoptaget undersøgelsesprocedure, således at de berørte parter, der er nævnt i grundforordningens artikel 6, stk. 7 (nu artikel 6, stk. 7, i forordning 2016/1036), dvs. importørerne og den kinesiske regering, ikke kunne intervenere under den administrative procedure. Den kinesiske regering kunne imidlertid være fremkommet med oplysninger, som kunne bekræfte, at sagsøgeren opfyldte alle de betingelser for at blive tildelt status som ny eksporterende producent, der er fastsat i den endelige forordnings artikel 3.
- 52 Når der gøres brug af stikprøveudtagning i forbindelse med den oprindelige undersøgelse, er der ingen begrundelse for, at de berørte tredjeparter ikke skulle have ret til at intervenere i en genoptaget undersøgelsesprocedure med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent, når de opfordres til at gøre dette i forbindelse med den procedure, der er fastsat i grundforordningens artikel 11, stk. 4. Det forholder sig så meget desto mere således, som at Kommissionen har anerkendt, at kriterierne for tildeling af status som ny eksporterende producent i det væsentlige var identiske, uanset om det drejede sig om en undersøgelse udført i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 4, eller om en undersøgelse udført i henhold til den endelige forordnings artikel 3. Ansøgere, der har ansøgt om status som ny eksporterende producent, således som fastsat i den endelige forordnings artikel 3, diskrimineres således i forhold til de ansøgere, der ansøger om denne status i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 4. Grundforordningens artikel 11, stk. 4, fjerde afsnit (nu artikel 11, stk. 4, fjerde afsnit, i forordning 2016/1036), udgør ikke en *lex specialis* i forhold til grundforordningens artikel 11, stk. 5.
- 53 Sagsøgeren har i replikken gjort gældende, at Kommissionens praksis, der ligeledes blev benyttet i den anfægtede afgørelse, der støttes på den endelige forordnings artikel 3, og som består i ikke at underrette alle de berørte parter, der er omtalt i grundforordningens artikel 5, stk. 11 (nu artikel 5, stk. 11, i forordning 2016/1036), og i grundforordningens artikel 6, stk. 7, er i strid med antidumpingaftalens artikel 6.1.
- 54 Hvad angår antidumpingaftalens artikel 9.5 er den gennemført i EU-retten ved grundforordningens artikel 11, stk. 4, der gengiver den næsten ordret. Idet der således er tale om en gennemførelse i EU-retten af en forpligtelse påtaget inden for rammerne af WTO-retten, har forpligtelsen direkte virkning i EU-retten. Antidumpingaftalens artikel 9.5 tillader imidlertid ikke anvendelsen af en afvigende behandling på selskaberne afhængigt af, om de har indgået eller ikke har indgået i stikprøven. Denne bestemmelse gælder for alle de nye eksporterende producenter.

- 55 I øvrigt har selv de selskaber, der ikke har indgået i stikprøven – såvel efter grundforordningens artikel 17, stk. 3, som efter antidumpingaftalens artikel 6.10.2, der har direkte virkning i EU-retten – ret til en individuel undersøgelse og skal derfor ikke pålægges den antidumpingtoldsats, der er fastsat ved brug af den højeste af de konstaterede dumpingmargener for et repræsentativt produkt fra en eksporterende producent, der har samarbejdet, dvs. 69,7%. Idet sagsøgeren var den eneste eksportør, der havde anmodet om status som ny eksporterende producent, og idet grundene til at anvende en stikprøveudtagning ikke længere forelå, burde Kommissionen have indrømmet sagsøgeren en individuel undersøgelse.
- 56 Kommissionen og intervenienten har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 57 For det første skal det hertil bemærkes, at sagsøgerens argument i det væsentlige er ensbetydende med at anse den anfægtede afgørelse for at være i strid med grundforordningens artikel 11, stk. 4 og 5, og med antidumpingaftalens artikel 9.5, for så vidt som den undersøgelse, der førte til denne afgørelses vedtagelse, ikke blev gjort offentlig ved hjælp af en offentliggørelse af en indledningsmeddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende*.
- 58 Som anført af Kommissionen kunne den anfægtede afgørelse imidlertid ikke vedtages på grundlag af grundforordningens artikel 11, stk. 4. Det fremgår således af grundforordningens artikel 11, stk. 4, fjerde afsnit, at bestemmelserne i denne artikel ikke finder anvendelse, når tolden er indført i henhold til denne samme forordnings artikel 9, stk. 6, dvs. når institutionerne under den oprindelige undersøgelse har anvendt en stikprøveudtagning, som det var tilfældet i den konkrete sag.
- 59 Grundforordningens artikel 11, stk. 5, som alene i forhold til de genoptagede undersøgelsesprocedurer, der er fastsat i grundforordningens artikel 11, stk. 2 (nu artikel 11, stk. 2, i forordning 2016/1036), og i grundforordningens artikel 11, stk. 3 og 4, overfører en række relevante bestemmelser fra grundforordningen angående procedurerne for og gennemførelsen af undersøgelserne – herunder grundforordningens artikel 5, stk. 10 og 11, og samme forordnings artikel 6, stk. 7 – er følgelig ikke anvendelig på en undersøgelse, der er støttet på den endelige forordnings artikel 3.
- 60 EU-lovgivers ønske om at udelukke anvendelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 4, første til tredje afsnit (nu artikel 11, stk. 4, første til tredje afsnit, i forordning 2016/1036), når der gøres brug af stikprøveudtagning i forbindelse med den oprindelige undersøgelse, såvel som anvendelsen af samme forordnings artikel 11, stk. 5, på andre genoptagede undersøgelser end dem, der er fastsat i grundforordningens artikel 11, stk. 2-4, bekræftes af, at disse to bestemmelser ikke blev ændret efter indførelsen – fra tidspunktet for Rådets Forordning (EF) nr. 285/97 af 17. februar 1997 om ændring af forordning (EØF) nr. 738/92 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af garn af bomuld med oprindelse i Brasilien og Tyrkiet (EFT 1997, L 48, s. 1) – af Rådets og Kommissionens praksis om på visse betingelser at tildele nye eksporterende producenter den dumpingmargen, der er beregnet i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 6.
- 61 Det ligger i øvrigt fast, at sagsøgeren anmodede om, at den endelige forordnings artikel 3 blev anvendt, og at denne virksomhed blev behørigt underrettet om den antidumpingtoldsats, som virksomheden ville blive pålagt i tilfælde af et positivt resultat af den omhandlede undersøgelse.
- 62 Den anfægtede afgørelse blev vedtaget på grundlag af den endelige forordnings artikel 3, som opstiller en særlig procedure for udvidelse af den antidumpingtoldsats på 30,6%, som gælder for de producenter, der har samarbejdet, men ikke har indgået i stikprøven, til de erhvervsdrivende, som ved hjælp af tre betingelser fastsat i denne bestemmelse dokumenterer, at de er nye eksporterende producenter. Den endelige forordnings artikel 3 foreskriver imidlertid ikke, at der skal ske offentliggørelse af en meddelelse om genoptagelse af en undersøgelse, og end ikke, at der skal ske underretning om denne genoptagelse til de øvrige berørte parter som omhandlet i grundforordningens artikel 5, stk. 10 og 11, og artikel 6, stk. 7.

- 63 For så vidt som sagsøgeren i replikken har gjort gældende, at Kommissionens praksis – der ligeledes blev benyttet i den anfægtede afgørelse, og som støttes på den endelige forordnings artikel 3, og som består i ikke at underrette alle de berørte parter, der er omtalt i grundforordningens artikel 5, stk. 11, og artikel 6, stk. 7 – er i strid med antidumpingaftalens artikel 6.1, må det fastslås, at der er tale om et nyt argument, der er fremsat for første gang i replikken. Som sagsøgeren i det væsentlige har gjort gældende under retsmødet, udgør det dog en udvidelse af de øvrige argumenter i stævningen, som tilsigter at kritisere den manglende offentliggørelse af en meddelelse om indledning af den omhandlede genoptagede undersøgelsesprocedure og den manglende underretning af alle de berørte parter. Dette argument kan derfor antages til realitetsbehandling. Med hensyn til rigtigheden af det nævnte argument skal det bemærkes, at antidumpingaftalens artikel 6.1, ifølge hvilken »alle interesserede parter i en antidumpingundersøgelse underrettes om, hvilke oplysninger myndighederne ønsker forelagt, og skal have rigelig lejlighed til skriftligt at fremlægge alt bevismateriale, som de anser for relevant i den pågældende antidumpingundersøgelse«, er overført til EU-retten ved grundforordningens artikel 5, stk. 10. Det er imidlertid allerede blevet fastslået i præmis 59 ovenfor, at grundforordningens artikel 11, stk. 5, som alene i forhold til de genoptagede undersøgelsesprocedurer, der er fastsat i grundforordningens artikel 11, stk. 2-4, overfører en række relevante bestemmelser fra grundforordningen angående procedurerne for og gennemførelsen af undersøgelserne, herunder grundforordningens artikel 5, stk. 10, ikke er anvendelig på en undersøgelse, der er støttet på den endelige forordnings artikel 3.
- 64 For det andet skal det som anført af Kommissionen først efterprøves, hvorvidt antidumpingaftalens artikel 9.5 har direkte virkning i EU's retsorden, eftersom sagsøgeren i det væsentlige har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med denne bestemmelse, for så vidt som grundforordningens artikel 11, stk. 4, selv er i strid med nævnte bestemmelse, idet den udelukker de situationer, hvor institutionerne har gjort brug af en stikprøveudtagning i den oprindelige undersøgelse, fra anvendelsesområdet for den i bestemmelsen fastsatte genoptagede undersøgelse, hvilket forpligtede Kommissionen til at benytte den endelige forordnings artikel 3.
- 65 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at fastslå, at selv om ordlyden af grundforordningens artikel 11, stk. 4, første til tredje afsnit – med undtagelse af den tredje betingelse om, at der er sket eksport efter den oprindelige undersøgelsesperiode – svarer til ordlyden af antidumpingaftalens artikel 9.5, indeholder grundforordningens artikel 11, stk. 4, ydermere et fjerde afsnit, ifølge hvilket denne artikel ikke finder anvendelse, når tolden er indført i henhold til denne samme forordnings artikel 9, stk. 6, dvs. når institutionerne under den oprindelige undersøgelse har gjort brug af stikprøveudtagning. Denne undtagelse har til formål, at de nye eksporterende producenter ikke bringes i en gunstigere processuel situation end de eksporterende producenter, der har samarbejdet under den oprindelige undersøgelse, men ikke har indgået i stikprøven. Der tages ikke hensyn til dette ønske i antidumpingaftalen. Grundforordningens artikel 11, stk. 4, fjerde afsnit, udgør således et udtryk for EU-lovgivers vilje til på dette område at vedtage en fremgangsmåde, som er særegen for EU's retsorden. Det følger heraf, at den nævnte bestemmelse ikke kan anses for en foranstaltning, der har til formål at sikre gennemførelsen i EU's retsorden af en inden for rammerne af WTO påtaget særlig forpligtelse. EU-lovgiver har udøvet sin lovgivningskompetence hvad angår betingelserne for at genoptage en undersøgelse for de nye eksporterende producenter ved at anvende en fremgangsmåde, som er særegen for EU's retsorden, og følgelig kan det ikke påvises, at EU-lovgiver med vedtagelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 4, har villet gennemføre de særlige forpligtelser, som er indeholdt i antidumpingaftalens artikel 9.5 (jf. i denne retning dom af 16.7.2015, Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 48, 50 og 53). Det følger heraf, at antidumpingaftalens artikel 9.5 ikke har direkte virkning i EU's retsorden.
- 66 For det tredje er det begrundet, at et mindre antal personer underrettes om indledningen af en undersøgelse efter den endelige forordnings artikel 3, eftersom formålene med den undersøgelse, der gennemføres efter den endelige forordnings artikel 3, er snævrere end formålene med den undersøgelse, der gennemføres efter grundforordningens artikel 11, stk. 4. Mens den undersøgelse, der gennemføres efter grundforordningens artikel 11, stk. 4, ikke blot har til formål at afgøre, om den

pågældende erhvervsdrivende er en ny eksporterende producent, men tillige – i tilfælde af en bekræftende besvarelse af dette første spørgsmål – at fastlægge denne erhvervsdrivendes individuelle dumpingmargen, har den undersøgelse, der gennemføres efter den endelige forordnings artikel 3, ikke noget andet formål end at efterprøve, om den pågældende erhvervsdrivende virkelig er en ny eksporterende producent. I løbet af denne undersøgelse skal den erhvervsdrivende dokumentere, at virksomheden ikke i den oprindelige undersøgelsesperiode har eksporteret de i den endelige forordnings artikel 1, stk. 1, omhandlede produkter med oprindelse i Kina, at den ikke er forretningsmæssigt forbundet med en eksportør eller producent, der er omfattet af de foranstaltninger, der er indført ved denne forordning, og at den faktisk har eksporteret de pågældende varer eller har indgået en uigenkaldelig kontraktlig forpligtelse til at eksportere en væsentlig mængde heraf til EU efter den oprindelige undersøgelsesperiodes ophør. Da disse betingelser angår den situation, der er specifik for den pågældende erhvervsdrivende, er det oplagt denne, med udelukkelse af enhver tredjepart, der har de bedste forudsætninger for at tilvejebringe de nødvendige oplysninger.

- 67 For det fjerde gælder det under alle omstændigheder, at selv om det måtte blive fastslået, at Kommissionen ved vedtagelsen af den anfægtede afgørelse var bundet af grundforordningens artikel 5, stk. 10 og 11, og artikel 6, stk. 7, kan en procedurefejl kun medføre hel eller delvis annullation af en afgørelse, hvis det godtgøres, at den anfægtede afgørelse kunne have fået et andet indhold, hvis fejlen ikke var begået (kendelse af 24.9.2007, Torres mod KHIM og Bodegas Muga, C-405/06 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2007:546, præmis 29, jf. ligeledes i denne retning dom af 29.10.1980, van Landewyck m.fl. mod Kommissionen, 209/78 – 215/78 og 218/78, ikke trykt i Sml., EU:C:1980:248, præmis 47, og af 6.2.2013, Bopp mod KHIM (gengivelse af en ottekantet grøn ramme), T-263/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:61, præmis 49).
- 68 Det er den part, der påberåber sig denne procedurefejl, der skal påvise, at den anfægtede afgørelse kunne have fået et andet indhold, hvis fejlen ikke var begået.
- 69 Sagsøgeren har i stævningen angivet, at importørerne og navnlig den kinesiske regering i den konkrete sag kunne have formuleret kommentarer til fordel for sagsøgeren og sandsynligvis ville have gjort det. Sagsøgeren har dernæst flere gange gentaget, at den kinesiske regering ville have intervenseret til støtte for denne virksomhed i den administrative procedure, hvis den var blevet underrettet om denne procedure, og at den bl.a. ville være fremkommet med oplysninger, som kunne have oplyst Kommissionen. Endelig har sagsøgeren i replikken anført, at ingen eksportør-, importør- eller forbrugersammenslutning og ej heller nogen forhandler eller offentligheden blev underrettet, og at det følgelig ikke kunne udelukkes, at disse ville have intervenseret i den administrative procedure.
- 70 Det kan dog konstateres, at den kinesiske regering modtog dokumentet med generel information, men at den ikke afgav nogen bemærkninger hertil og endnu mindre nogen præcise oplysninger. Med hensyn til Kinas internationale handelskammer er det ubestridt, at en af dettes repræsentanter under høringen fremsatte en generel erklæring på sagsøgerens vegne, men at denne repræsentant ikke fremkom med nogen præcisering vedrørende sagens realitet. Hvad angår eksportør-, importør- eller forbrugersammenslutningerne, forhandlerne og offentligheden har sagsøgeren på ingen måde angivet, hvorledes de nøjagtigt kunne have tilvejebragt de oplysninger, som Kommissionen konstaterede ikke indgik i sagsøgerens sagsakter, eller klarlagt de oplysninger, som Kommissionen anså for selvmodsigende. I øvrigt har sagsøgeren ikke gjort brug af sin mulighed for i overensstemmelse med artikel 91-102 i Rettens procesreglement at anmode om, at repræsentanter for disse sammenslutninger blev indkaldt for Retten med henblik på at bekræfte sagsøgerens udsagn (jf. i denne retning og analogt dom af 6.9.2017, Intel mod Kommissionen, C-413/14 P, EU:C:2017:632, præmis 101). Da de betingelser, der er fastsat i den endelige forordnings artikel 3, angår den situation, der er specifik for den pågældende erhvervsdrivende, er det desuden som angivet i præmis 66 ovenfor oplagt denne, med udelukkelse af enhver tredjepart, der har de bedste forudsætninger for at tilvejebringe de nødvendige oplysninger.

- 71 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har været i stand til at påvise, at den anfægtede afgørelse kunne have fået et andet indhold, hvis den påberåbte procedurefejl ikke var begået.
- 72 For det femte og i modsætning til det af sagsøgeren anførte er grundforordningens artikel 17, stk. 3, og antidumpingaftalens artikel 6.10.2 – der giver en eksporterende producent, som ikke har indgået i stikprøven, mulighed for at anmode om en individuel undersøgelse med henblik på at opnå en individuel dumpingmargen – ikke relevante bestemmelser i den konkrete sag. Som intervenienten i det væsentlige har gjort gældende, er det særreglen, dvs. grundforordningens artikel 11, stk. 4, første til tredje afsnit, der giver mulighed for at fastsætte en individuel dumpingmargen i forbindelse med en genoptaget undersøgelse med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent. Som allerede angivet ovenfor opstiller grundforordningens artikel 11, stk. 4, fjerde afsnit, imidlertid en undtagelse til den nævnte regel, når der gøres brug af stikprøveudtagning i forbindelse med den oprindelige undersøgelse.
- 73 For det sjette og i modsætning til det af sagsøgeren hævdede sker der ingen forskelsbehandling af de erhvervsdrivende, der anmoder om status som ny eksporterende producent på grundlag af den endelige forordnings artikel 3, i forhold til dem, der kan anmode om denne status efter grundforordningens artikel 11, stk. 4. Den endelige forordnings artikel 3 og grundforordningens artikel 11, stk. 4, fjerde afsnit, sikrer således i tilfælde af stikprøveudtagning, dels at de nye eksporterende producenter ikke gives en processuel fortrinsbehandling i forhold til de eksporterende producenter, der har samarbejdet under den oprindelige undersøgelse, men ikke har indgået i stikprøven, dels at de nye eksporterende producenter kan opnå den samme antidumpingsats som disse sidstnævnte eksporterende producenter. Enhver forskel i behandlingen af de af sagsøgeren fremhævede typer af eksporterende producenter er således uløseligt forbundet med benyttelsen af den stikprøveudtagningsteknik, som er udtrykkeligt fastsat i grundforordningens artikel 17. Sagsøgeren har imidlertid ikke rejst nogen ulovlighedsindsigelse over for denne bestemmelse ud fra princippet om forbud mod forskelsbehandling.
- 74 Det følger heraf, at det første anbringende skal forkastes.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling

- 75 Sagsøgeren har angivet, at Kommissionen for nylig – i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2179 af 25. november 2015 om indledning af en fornyet undersøgelse af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 102/2012 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i bl.a. Folkerepublikken Kina, som blev udvidet til at omfatte importen af tovværk og kabler af stål afsendt fra Republikken Korea, uanset om varen er angivet med oprindelse i Republikken Korea, med henblik på at fastslå, om der kan indrømmes en undtagelse for disse foranstaltninger til én koreansk eksportør ved at ophæve antidumpingtolden for importen fra denne eksportør og indføre registrering af importen fra samme eksportør (EUT 2015, L 309, s. 3) – korrekt anvendte den bestemmelse i grundforordningen, der vedrører de nye eksportører, dvs. grundforordningens artikel 11, stk. 4, på en eksporterende koreansk producent. Det fremgår af 6.-13. betragtning til gennemførelsesforordning 2015/2179, at den omhandlede eksporterende producent kun skulle fremlægge beviser, der umiddelbart viste, at vedkommende opfyldte de tre betingelser i grundforordningens artikel 11, stk. 4, at Kommissionen derefter undtog alle de indførsler, denne koreanske eksportør havde gennemført, for al antidumpingtold i løbet af den nævnte undersøgelse, og at Kommissionen opfordrede de interesserede tredjeparter til at tilkendegive deres synspunkter. Endvidere varede den procedure, der førte til vedtagelsen af gennemførelsesforordning 2015/2179, kun to måneder.
- 76 I den foreliggende sag blev sagsøgeren imidlertid udsat for forskelsbehandling, fordi der under den oprindelige undersøgelse blev gjort brug af stikprøveudtagning og dermed af proceduren i den endelige forordnings artikel 3. I lighed med den eksporterende koreanske producent fremlagde

sagsøgeren i sin ansøgning fra september 2013 umiddelbart tilstrækkelige beviser, men blev ikke indrømmet toldfritagelse i løbet af den omhandlede undersøgelse og måtte vente mere end to og et halvt år på, at der blev vedtaget en afgørelse. Sagsøgeren har desuden i replikken gjort gældende, at Kommissionen – i modsætning til, hvad der er bestemt i grundforordningens artikel 16, stk. 2 (nu artikel 16, stk. 2, i forordning 2016/1036) – ikke i den sag, der lå til grund for gennemførelsesforordning 2015/2179, bestræbte sig på at supplere de oplysninger, som sagsøgeren havde forelagt denne institution under et besøg på stedet.

- 77 Eftersom sagsøgeren blev pålagt en antidumpingtold på 69,7% under hele den omhandlede undersøgelse, der varede mere end to og et halvt år, var det umuligt for denne virksomhed at udvikle sine aktiviteter inden for EU, hvilket havde meget alvorlige økonomiske konsekvenser.
- 78 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 79 Det skal i denne forbindelse fastslås, at sagsøgeren – under henvisning til gennemførelsesforordning 2015/2179 om indledning af en fornyet undersøgelse af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 102/2012 af 27. januar 2012 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Ukraine, som blev udvidet til at omfatte importen af tovværk og kabler af stål afsendt fra Marokko, Moldova og Republikken Korea, uanset om varen er angivet med oprindelse i de lande, efter en udløbsundersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, og om afslutning af udløbsundersøgelsen vedrørende importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Sydafrika i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2 (EUT 2012, L 36, s. 1) – har gjort gældende, at denne virksomhed blev udsat for forskelsbehandling i forhold til den eksporterende koreanske producent, som denne procedure omhandlede. Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at den procedure, der mundede ud i vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, i modsætning til, hvad der var tilfældet i den procedure, der førte til vedtagelsen af den nævnte indledningsforordning, ikke blev gjort offentlig ved hjælp af en indledningsmeddelelse, at de berørte parter endog ikke blev underrettet om denne procedure, at den pågældende undersøgelse varede for længe, at sagsøgeren ikke blev indrømmet en suspension af den gældende antidumpingtold under denne undersøgelse, og at sagsøgeren blev underkastet strengere beviskrav.
- 80 Ifølge fast retspraksis kræver lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, at ensartede situationer ikke behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke behandles ensartet, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 13.12.2007, Asda Stores, C-372/06, EU:C:2007:787, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).
- 81 Som anført af Kommissionen er de situationer, som kendetegner de to af sagsøgeren sammenlignede sager, imidlertid forskellige, således at der ikke kan fastslås nogen forskelsbehandling.
- 82 For det første har sagsøgeren nemlig anmodet om status som ny eksporterende producent således som fastsat i den endelige forordnings artikel 3. Den eksporterende koreanske producent, som sagsøgeren har henvist til, anmodede derimod om at blive optaget på listen over de eksporterende producenter, der var omfattet af en fritagelse for betaling af antidumpingtold, som blev udvidet til at omfatte importen af det omhandlede produkt afsendt fra Republikken Korea, i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4, femte afsnit (nu artikel 13, stk. 4, femte afsnit, i forordning 2016/1036), der i forhold til anvendelsen af dette stk. henviser til grundforordningens artikel 11, stk. 4, hvad angår de virksomheder, der anmoder om fritagelse for antidumpingtold efter vedtagelsen af en forordning om udvidelse af antidumpingtold. Under en sådan procedure er det imidlertid ikke tilstrækkeligt at bevise, at betingelserne i grundforordningens artikel 11, stk. 4, er opfyldt. I henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4, tredje afsnit (nu artikel 13, stk. 4, tredje afsnit, i forordning 2016/1036), skal den pågældende virksomhed ligeledes påvise, at den ikke er involveret i omgåelse. Dette er i øvrigt grunden til, at det i sjette og ottende betragtning til gennemførelsesforordning 2015/2179 præciseres, at den eksporterende koreanske producent fremlagde umiddelbare beviser for, at virksomheden ikke havde

omgået de gældende foranstaltninger for det produkt, der var tale om i den nævnte sag. Rækkevidden af denne type undersøgelse er derfor bredere end rækkevidden af den undersøgelse, der er omhandlet i den endelige forordnings artikel 3.

- 83 For det andet indebar gennemførelsesforordning 2015/2179 ikke, at den fritagelse, den eksporterende koreanske producent havde anmodet om, blev tildelt, men alene, at den pågældende undersøgelse blev indledt. Det forhold, at Kommissionen på dette trin i fritagelsesproceduren stillede sig tilfreds med de beviser, hvorefter den eksporterende koreanske producent umiddelbart havde opfyldt de krævede betingelser, betyder derfor ikke, at denne virksomhed blev underlagt mildere beviskrav end dem, der blev pålagt sagsøgeren. Det betyder blot, at de af denne koreanske virksomhed fremlagte oplysninger var tilstrækkeligt beviskraftige til at indlede den nævnte undersøgelse, hvis formål var at tage endelig stilling til virksomhedens udsagn. Selv om sagsøgeren gentagne gange har anført, at sagsøgeren burde være blevet tildelt status som ny eksporterende producent, eftersom denne virksomhed havde fremlagt bevismateriale, der umiddelbart viste, at den opfyldte de nødvendige betingelser, er der i øvrigt intet i den endelige forordnings artikel 3, og endnu mindre i grundforordningens artikel 11, stk. 4, der antyder, at det skulle være tilstrækkeligt, at den pågældende virksomhed fremlægger sådant bevismateriale for at løfte sin bevisbyrde. EU-lovgiver har i begge tilfælde fastsat, at det er den virksomhed, der er interesseret i status som ny eksporterende producent, der skal dokumentere, at de nødvendige betingelser er opfyldt.
- 84 For det tredje – og i modsætning til den undersøgelse, der førte til vedtagelsen af den endelige forordning – blev der i den undersøgelse, der mundede ud i vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 102/2012, ikke benyttet stikprøveudtagning, således at det i forhold til den eksporterende koreanske producent var muligt at anvende grundforordningens artikel 11, stk. 4, første til tredje afsnit. Imidlertid er det allerede blevet fastslået under det første anbringende, at det ikke kan konkluderes, at der er sket forskelsbehandling, fordi det har været umuligt for de nye eksporterende producenter at opnå en genoptaget undersøgelse på grundlag af grundforordningens artikel 11, stk. 4, hvis der er brugt stikprøveudtagning under den oprindelige undersøgelse, og hvis de nye eksporterende producenter følgelig kun kan blive tildelt den antidumpingtoldsats, der gælder for de eksporterende producenter, der har samarbejdet, men ikke har indgået i stikprøven.
- 85 For det fjerde forholder det sig på tilsvarende vis med hensyn til spørgsmålet om forskelle angående underretning af de berørte parter om indledningen af undersøgelsen, hvilket varierer alt efter, om der er gjort brug af enten den endelige forordnings artikel 3 eller grundforordningens artikel 11, stk. 4, og som også afhænger af, om der er benyttet stikprøveudtagning i den oprindelige undersøgelse.
- 86 For det femte forholder det sig således, at eftersom den undersøgelse, der indledes efter gennemførelsesforordning 2015/2179, tillige gennemføres på grundlag af grundforordningens artikel 11, stk. 4, ledsages den ifølge denne bestemmelses tredje afsnit af en fritagelse for den gældende antidumpingtold og af en registrering af indførslen under denne samme undersøgelse. Intet af dette er fastsat i den endelige forordnings artikel 3, som den omhandlede undersøgelse er baseret på.
- 87 For det sjette må det fastslås, at sagsøgeren har sammenlignet den tid, der er nødvendig for Kommissionen til at indlede en undersøgelse på grundlag af grundforordningens artikel 13, stk. 4, med den tid, det tager at træffe en materiel afgørelse om tildeling af status som ny eksporterende producent efter den endelige forordnings artikel 3. Disse to situationer er imidlertid ikke sammenlignelige. I øvrigt adskiller de to sager sig fra hinanden ved, at den eksporterende koreanske producents sagsakter var tilfredsstillende i modsætning til sagsøgerens utilstrækkeligt dokumenterede sagsakter, samt ved den omstændighed, at sagsøgeren oprindeligt havde ansøgt om genoptagelse af undersøgelsen på grundlag af grundforordningens artikel 11, stk. 3, og at der i et vist tidsrum herskede tvivl om, hvilken type genoptagelse sagsøgeren ønskede, og om, i hvilken prioriteret rækkefølge dennes ansøgninger om genoptagelse og om tildeling af status som ny eksporterende producent skulle behandles.

- 88 Hvad for det syvende angår argumentet om en overtrædelse af grundforordningens artikel 16, stk. 2, der er fremsat for første gang i replikken, skal det først undersøges, om dette argument kan antages til realitetsbehandling. Adspurgt herom under retsmødet ønskede sagsøgeren ikke at fremsætte bemærkninger. Kommissionen anførte for sin del, at det nævnte argument udgjorde et nyt anbringende, således at det skulle afvises fra realitetsbehandling. Selv om det i denne henseende er rigtigt, at sagsøgeren i stævningen har kritiseret Kommissionen for, at den ikke gennemførte et besøg på stedet, fremgår det ikke klart heraf, at der er tale om et annullationsanbringende snarere end en generel kommentar. Det er derfor først i replikken, at sagsøgeren for første gang for Retten har påberåbt sig en overtrædelse af den ovennævnte bestemmelse. Der er følgelig tale om et nyt anbringende, som derfor skal afvises fra realitetsbehandling.
- 89 Under alle omstændigheder er det tilstrækkeligt at bemærke, at grundforordningens artikel 16, stk. 2, om kontrolbesøg bestemmer, at »[k]ommissionen [...] om nødvendigt [kan] foretage undersøgelser i tredjelande«. Selv i tilfælde af tvivl om de oplysninger, der er indeholdt i en eksporterende producents sagsakter, er Kommissionen således ikke forpligtet til at gennemføre kontroller på stedet, hvad denne institution i øvrigt anførte under retsmødet. Sagsøgeren har ikke gjort gældende, at der skulle påhvile Kommissionen nogen forpligtelse i denne retning. Det forholder sig så meget desto mere således under de genoptagede undersøgelser, idet bevisbyrden for, at de fastsatte betingelser er opfyldt, klart påhviler den erhvervsdrivende, der ansøger om at blive tildelt status som ny eksporterende producent, det være sig i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 4, eller i medfør af den endelige forordnings artikel 3.
- 90 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke med rette kan hævde, at denne har været offer for forskelsbehandling, således at det andet anbringende skal forkastes.

Det tredje anbringende om en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder

- 91 Sagsøgeren har med sit tredje anbringende kritiseret 11., 12. og 16. betragtning til den anfægtede afgørelse. Disse betragtninger er affattet således:
- »(11) Hvad angår kriteriet b), dvs. at [sagsøgeren] ikke er [forretningsmæssigt forbundet] med en eksportør eller med en producent, der er omfattet af de antidumpingforanstaltninger, som blev indført ved den oprindelige forordning, har Foshan Lihua i sin besvarelse af spørgeskemaet angivet, at denne virksomhed bestod af en koncern af seks forretningsmæssigt forbundne selskaber. De to besvarelser af anmodningerne om yderligere oplysninger har vist, at der findes to andre forretningsmæssigt forbundne selskaber, der ikke blev nævnt i besvarelsen af spørgeskemaet. Det blev dog ikke præciseret i besvareelserne, på hvilken dato disse to selskaber blev stiftet, eller om de havde investeret i andre juridiske enheder.
- (12) Efter meddelelsen af konklusionerne har Foshan Lihua angivet, at disse to selskaber ikke blev inkluderet i den indledende besvarelse, fordi de ikke producerede eller solgte det pågældende produkt og var ophørt med deres aktiviteter. Foshan Lihua er dog ikke fremkommet med tilstrækkelige supplerende beviser til at underbygge disse udsagn, navnlig ikke med hensyn til Foshan Lihuas i Hong Kong hjemmehørende investeringselskabs eksistens og aktiviteter.
- [...]
- (16) [Sagsøgeren] har gjort gældende, at der i [den oprindelige] undersøgelsesperiode kun var to selskaber i koncernen, der aktivt deltog i fremstillingen og salget af det omhandlede produkt: Foshan Lihua fremstillede det omhandlede produkt og solgte det udelukkende på det nationale marked, hvorimod den forretningsmæssigt forbundne forhandler Foshan Henry eksporterede det omhandlede produkt til andre lande, men ikke til EU. Det af [sagsøgeren] fremlagte bevismateriale var dog ufuldstændigt, eftersom Foshan Lihuas salgfortegnelser for [den

oprindelige] undersøgelsesperiode ikke indeholdt nogen oplysninger om leveringsbetingelserne, kundernes adresser eller forsendelsernes bestemmelsessteder, og Foshan Henrys salgsfortegnelser ikke indeholdt noget navn på kunder for 2009. Følgelig har Kommissionen ikke kunnet fastlægge, hvorvidt Foshan Lihua eksporterede det omhandlede produkt til EU i [den oprindelige] undersøgelsesperiode. Desuden har [sagsøgeren] ikke fremsendt Foshan Lihuas detaljerede salgsfortegnelser for årene efter [den oprindelige] undersøgelsesperiode.«

- 92 Eftersom på den ene side 11. og 12. betragtning til den anfægtede afgørelse og på den anden side 16. betragtning til denne samme afgørelse angår henholdsvis den anden og den første betingelse for tildeling af den status, der er fastsat i den endelige forordnings artikel 3, er dette anbringende sammensat af to led. Følgelig skal de to led behandles separat.

Det første led om, at der i 11. og 12. betragtning til den anfægtede afgørelse blev foretaget en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder

- 93 I 11. og 12. betragtning til den anfægtede afgørelse kritiserede Kommissionen i det væsentlige sagsøgeren for at have givet denne institution ufuldstændige oplysninger om strukturen i sagsøgerens koncern og om aktiviteterne i de selskaber, der indgik i koncernen. Disse begrundelser henhører under behandlingen af den anden betingelse for anvendelse af den endelige forordnings artikel 3, der omhandler det forhold, at der ikke består nogen forretningsmæssig forbindelse med eksporterende producenter, som er pålagt antidumpingtold. Kommissionen konstaterede navnlig, at besvarelsene af anmodningerne om afklaringer – i modsætning til de oplysninger, sagsøgeren indledningsvis havde afgivet – havde afsløret, at en af virksomhederne i koncernen, nemlig Foshan Nanhai Huachangsheng Textile Co. Ltd, var ejet af to andre virksomheder, som ikke var omtalt i den indledende besvarelse, nemlig Lihua International (HK) Holding Ltd og Foshan Huachang Textile Development Co. Ltd, som for deres del var ejet af medlemmerne af én og samme familie, og i forhold til hvilke to virksomheder sagsøgeren ikke ved hjælp af bevismateriale havde kunnet dokumentere stiftelsesdatoerne, de præcise aktiviteter, herunder en eventuel investering i andre virksomheder, og deres aktuelle respektive status.
- 94 Sagsøgeren har bestridt disse konklusioner og anført, at virksomheden i skrivelserne af 11. december 2014 og 22. januar 2016 afgav alle de nødvendige oplysninger om selskabernes interne organisering og om sagsøgerens koncern.
- 95 Sagsøgeren angav allerede i bilag 3 til skrivelsen af 11. december 2014, ved hjælp af sin driftslicens, stiftelsesdatoen for og aktionærkredsen i Foshan Nanhai Huachangsheng Textile.
- 96 De to selskaber, der blev afsløret i skrivelsen af 22. januar 2016, var aktive inden for fremstillingen af tekstil og pap og blev ikke indledningsvis nævnt, da de ikke havde nogen forbindelse til fabrikationen eller markedsføringen af det omhandlede produkt. Navnlig informerede sagsøgeren i denne skrivelse Kommissionen om, at Lihua International (HK) Holding var aktiv inden for tekstilsektoren og havde eksisteret i et rent kommercielt øjemed mellem 2006 og den 1. januar 2015. Denne skrivelse indeholdt ligeledes en sammenfattende oversigt over selskaberne i den pågældende koncern, med deres stiftelsesdatoer.
- 97 I de driftslicenser, der blev fremlagt for Kommissionen, og som er indeholdt i bilag A 9 og A 10 til stævningen, var angivet stiftelsesdatoerne for virksomhederne i koncernen, og at de ikke havde nogen forretningsmæssig forbindelse med andre virksomheder.
- 98 Kommissionen har aldrig bestridt, at et selskab med en driftslicens på tekstil-, pap- eller investeringsområdet i henhold til kinesisk ret har et formelt forbud mod at producere keramiske fliser og mod at markedsføre disse på nogen som helst måde, da selskabet i så fald vil begå en strafbar

handling. Det er derfor udelukket, at disse selskaber har eksporteret keramiske fliser til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode eller har været forretningsmæssigt forbundet med eksportører af dette produkt.

- 99 Sagsøgeren er derfor overrasket over, at den anfægtede afgørelse er støttet på »manglende supplerende oplysninger«, som Kommissionen aldrig har anmodet sagsøgeren om at afgive.
- 100 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 101 Den endelige forordnings artikel 3 bestemmer i denne forbindelse i hovedtrækkene, at hvis en ny eksporterende kinesisk producent over for Kommissionen fremlægger tilstrækkelig dokumentation for, at virksomheden for det første ikke eksporterede de pågældende varer i den oprindelige undersøgelsesperiode, at den for det andet ikke er forretningsmæssigt forbundet med en eksportør eller producent, der er omfattet af de foranstaltninger, der er indført ved den endelige forordning, og at den for det tredje faktisk har eksporteret de pågældende varer eller har indgået en uigenkaldelig kontraktlig forpligtelse til at eksportere en væsentlig mængde til EU efter den oprindelige undersøgelsesperiodes ophør, kan Rådet ved simpelt flertal efter forslag fremsat af Kommissionen og efter høring af det rådgivende udvalg ændre den endelige forordnings artikel 1, stk. 2, og lade den pågældende producent være omfattet af den sats på 30,6%, der finder anvendelse for samarbejdsvillige producenter, der ikke indgik i stikprøven.
- 102 Ifølge denne bestemmelse er tildelingen af status som ny eksporterende producent således betinget af, at den pågældende erhvervsdrivende dokumenterer, at vedkommende opfylder de tre betingelser, der er angivet i præmis 101 ovenfor. Da disse betingelser skal anvendes kumulativt, medfører en manglende opfyldelse af en af dem et afslag på tildeling af denne status.
- 103 Det skal bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at EU-institutionerne på området for handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge. Det følger heraf, at Unionens retsinstitutters prøvelse af institutionernes vurderinger må begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, og om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning. Når EU-institutionerne har en vid skønsmæssig vurdering, må der imidlertid lægges så meget desto større vægt på overholdelsen af de garantier, som EU-retsordenen giver med hensyn til den administrative sagsbehandling. Disse garantier omfatter bl.a. kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag, den pågældendes ret til at fremføre sine synspunkter, samt kravet om, at afgørelsen skal være forsynet med en tilstrækkelig begrundelse (jf. dom af 28.2.2017, Yingli Energy (China) m.fl. mod Rådet, T-160/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:125, præmis 203 og den deri nævnte retspraksis).
- 104 Det er under hensyntagen til disse faktorer, at det skal efterprøves, om sagsøgeren har været i stand til at dokumentere, at Kommissionen i 11. og 12. betragtning til den anfægtede afgørelse foretog en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder.
- 105 Det ligger fast, at Kommissionen – under vurderingen af betingelsen om, at den erhvervsdrivende, der ønsker status som eksporterende producent, skal bevise, at vedkommende ikke er forretningsmæssigt forbundet med en eksportør eller producent, der er omfattet af de foranstaltninger, der er indført ved den endelige forordning – i det til sagsøgeren tilsendte spørgeskema anmodede om at få vist sammensætningen af sagsøgerens koncern, samtidig med at Kommissionen præciserede, at denne visning skulle give denne institution mulighed for klart at identificere den præcise karakter af de forbindelser, som sagsøgeren kunne have med andre selskaber. I besvarelsen af det nævnte spørgeskema nævnte sagsøgeren fem forretningsmæssigt forbundne selskaber, således at koncernen i alt omfattede seks forretningsmæssigt forbundne selskaber. Da Kommissionen ikke var tilfreds med de

fremsendte oplysningers samlede karakter, bad den i den første anmodning om afklaringer navnlig sagsøgeren om at tilsende denne institution en liste over aktionærene i Foshan Nanhai Huachangsheng Textile.

- 106 Besvarelsen af denne anmodning viste, at Foshan Nanhai Huachangsheng Textile var ejet af to andre selskaber, som ikke var blevet nævnt i besvarelsen af spørgeskemaet, nemlig Lihua International (HK) Holding og Foshan Huachang Textile Development.
- 107 I skrivelsen af 18. september 2015 underrettede Kommissionen navnlig sagsøgeren om, at dennes ansøgning stadig var utilstrækkeligt underbygget, og Kommissionen tilsendte sagsøgeren den anden anmodning om afklaringer. Kommissionen anmodede navnlig sagsøgeren om at afgive flere oplysninger om det dokument, der er fremlagt i bilag B 15 til svarskriftet, og som viste, at Foshan Nanhai Huachangsheng Textile havde Lihua International (HK) Holding og Foshan Huachang Textile Development som aktionærer. Kommissionen anmodede konkret sagsøgeren om at beskrive disse to selskabers forretningsmæssige aktiviteter.
- 108 Hvad angik de to selskabers forretningsmæssige aktiviteter begrænsede sagsøgeren sig i sin besvarelse af 29. september 2015 til at angive aktiviteter vedrørende »finansiering og investering« for Lihua International (HK) Holding og aktiviteter vedrørende »produktion og salg af tekstilprodukter« for Foshan Huachang Textile Development.
- 109 I niende betragtning til dokumentet med generel information påpegede Kommissionen, at sagsøgerens besvarelser hverken havde givet denne institution oplysninger om de to selskabers stiftelsesdatoer eller om deres eventuelle investeringer i andre selskaber. Selv om det ligger fast, at disse to selskaber har investeret i en anden virksomhed i den samme koncern, nemlig Foshan Nanhai Huachangsheng Textile, er sagsøgeren således – og som Kommissionen i det væsentlige har gjort gældende – ikke fremkommet med nogen oplysninger, der giver grundlag for at fastslå, at disse selskaber ikke havde investeret i andre virksomheder. Det må konstateres, at dette spørgsmål er særligt vigtigt i forhold til Lihua International (HK) Holding, som var et finansierings- og investeringsselskab. Uden disse oplysninger er det ikke muligt at kontrollere, at dette selskab og dermed hele koncernen ikke havde nogen forretningsmæssig forbindelse med selskaber, der var omfattet af den gældende antidumpingtold.
- 110 I skrivelsen af 20. december 2015 med bemærkninger til dokumentet med generel information og under retsmødet har sagsøgeren angivet, at disse to selskaber indstillede deres aktiviteter i 2008. Imidlertid har sagsøgeren ikke i de for Retten forelagte sagsakter identificeret noget dokument, der kan godtgøre, at sagsøgeren gav Kommissionen beviser for datoerne for ophør af de to selskabers aktivitet eller deres kapitalandele i andre selskaber. Som påpeget i præmis 109 ovenfor er disse manglende oplysninger af særlig betydning i forhold til Lihua International (HK) Holding.
- 111 Som Kommissionen i det væsentlige har gjort gældende, har sagsøgeren dernæst skiftet standpunkt for i skrivelsen af 22. januar 2016 at hævde, for det første at Lihua International (HK) Holdings aktivitet var ophørt den 1. januar 2015, for det andet at Foshan Huachang Textile Development var blevet stiftet i 2001, og at denne virksomheds aktionærer tilhørte den familie, som også ejede Lihua International (HK) Holding og Foshan Huachang Textile Development (jf. præmis 93 ovenfor), og for det tredje at Foshan Nanhai Huachangsheng Textile stadig drev virksomhed og hverken var aktiv inden for markedsføring eller inden for handel, men udelukkende inden for finansiering. Imidlertid har sagsøgeren ikke i de for Retten forelagte sagsakter identificeret noget dokument, der kan godtgøre, at sagsøgeren gav Kommissionen beviser til støtte for disse udsagn.
- 112 Selv om Lihua International (HK) Holdings registreringscertifikat er blevet fremlagt, giver det ingen information om de oplysninger, der er nævnt i præmis 111 ovenfor. I replikken har sagsøgeren yderligere anført, at det i dette certifikat er angivet, at det udløb i 2007. Det må i denne forbindelse fastslås, at dette argument – hvis det skal forstås således, at det vedrører en dokumentation for en

dato for ophør af denne virksomheds aktivitet – er udtryk for en ny ændring af standpunkt fra sagsøgerens side, og at det derfor savner enhver troværdighed. Under alle omstændigheder er det på ingen måde bevist, at certifikatets udløbsdato, der blev fastsat til nøjagtigt et år efter registreringen af virksomheden, udgør den faktiske dato for ophøret af denne virksomheds aktivitet.

- 113 Endvidere skal sagsøgerens udsagn om, at den anfægtede afgørelse er støttet på »manglende supplerende oplysninger«, som Kommissionen aldrig har anmodet sagsøgeren om at afgive, forkastes.
- 114 I skrivelsen af 18. september 2015 anmodede Kommissionen sagsøgeren om at beskrive de forretningsmæssige aktiviteter for de to selskaber, hvis eksistens blev afsløret i besvarelsen af den første anmodning om afklaringer. Det er angivet i niende betragtning til dokumentet med generel information, at de afgivne oplysninger hverken giver underretning om de to selskabers stiftelsesdatoer eller om spørgsmålet om, hvorvidt de har investeret i andre selskaber. I øvrigt blev det allerede i spørgeskemaet til ansøgningen om status som ny eksporterende producent præciseret, at sagsøgerens besvarelse skulle give Kommissionen mulighed for klart at identificere den præcise karakter af de forbindelser, som sagsøgeren kunne have med andre selskaber. Det tilkom derfor sagsøgeren at fremlægge beviser, der kunne besvare de spørgsmål, som Kommissionen stadig anså for ubesvarede. Det følger i øvrigt af sagsøgerens udtryk »[v]edlagt finder De ønskede supplerende oplysninger«, der er anvendt i skrivelsen af 22. januar 2016, at sagsøgeren var bekendt med, at Kommissionen anmodede denne om en række supplerende oplysninger på dette punkt.
- 115 Sagsøgeren har yderligere anført, at eftersom der ikke blev taget noget referat fra høringen, mindes denne ikke, at spørgsmålet om datoen for ophøret af de to selskabers aktivitet blev berørt. Kommissionen har aldrig anmodet om præciseringer af »ophørsdatoerne«. Disse udsagn modsiges af de dokumenter, som sagsøgeren selv fremlagde for Kommissionen i forbindelse med sin præsentation under høringen, og hvori sagsøgeren oplyste, at Lihua International (HK) Holding var ophørt med sine aktiviteter i 2008.
- 116 Det følger heraf, at det, henset til den selvmodsigende og ufuldstændige karakter af de oplysninger, som sagsøgeren har fremlagt for Kommissionen angående den undersøgte betingelse, er med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at 11. og 12. betragtning til den anfægtede afgørelse er behæftede med en åbenbart urigtig vurdering.
- 117 Det tredje anbringendes første led skal derfor forkastes.

Det andet led om, at der i 16. betragtning til den anfægtede afgørelse blev foretaget en åbenbart urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder

- 118 Det følger i det væsentlige af 16. betragtning til den anfægtede afgørelse, at selv om sagsøgeren gjorde gældende, at der i den oprindelige undersøgelsesperiode kun var to selskaber i koncernen, der aktivt havde deltaget i fremstillingen og salget af det omhandlede produkt – i den forstand, at Foshan Lihua havde fremstillet det omhandlede produkt og udelukkende havde solgt det på det nationale marked, hvorimod Foshan Lihuas forretningsmæssigt forbundne forhandler Foshan Henry Trading havde eksporteret det omhandlede produkt til andre lande udenfor EU – forelagde sagsøgeren ikke Kommissionen noget bevismateriale, der gjorde det muligt for denne institution at sikre sig, at sagsøgeren og virksomhederne i dennes koncern ikke havde eksporteret det omhandlede produkt til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode. Ifølge Kommissionen var det fremlagte bevismateriale således ufuldstændigt, dels fordi Foshan Lihuas salgsfortegnelser for den oprindelige undersøgelsesperiode ikke indeholdt nogen oplysninger om leveringsbetingelserne, kundernes adresser eller forsendelsernes bestemmelsessteder, dels fordi Foshan Henry Tradings salgsfortegnelser ikke indeholdt noget navn på kunder for 2009. Desuden fremsendte sagsøgeren ikke Foshan Lihuas detaljerede salgsfortegnelser for årene efter den oprindelige undersøgelsesperiode.

- 119 Sagsøgeren har gjort gældende, at eftersom Foshan Lihuas forretninger indtil 2013 ikke gik godt – dvs. at kun nogle få kunder havde købt virksomhedens produkter, og at Foshan Henry Trading havde meget små salgsmængder – havde Foshan Henry Trading vurderet, at det ikke var nødvendigt at føre en liste over sine kunders navne og adresser, således at de ikke figurerede i den fortegnelse, der blev tilsendt Kommissionen. Sagsøgeren har i replikken anført, at det forholdt sig således på grund af det begrænsede antal kunder. I 2009 havde sagsøgeren således markedsført sine produkter via en uafhængig forhandler i Malaysia. Sagsøgeren har imidlertid angivet i stævningen, at denne i den oprindelige undersøgelsesperiode havde solgt næsten alle, hvis ikke alle, sine produkter gennem det kinesiske handelsselskab Foshan Guangchengda Import & Export Co. Ltd, som sagsøgeren ikke var forretningsmæssigt forbundet med, og at sagsøgeren havde fået betalt salgsprisen ved leveringen. Disse salg havde været »nationale«.
- 120 Sagsøgeren har i det væsentlige anført, at dennes salg steg fra og med 2013, og at Foshan Henry Trading besluttede at følge strengere regnskabsføringsregler og at føre en liste over sine kunders navne og adresser samt leveringsbetingelserne. Sagsøgeren har ikke herefter haft nogen forretningsmæssig forbindelse med de uafhængige handelsselskaber, der er omtalt i præmis 119 ovenfor. Foshan Henry Tradings salgs- og eksportfortegnelser, der er blevet udleveret til Kommissionen for regnskabsårene 2009 og 2010, indeholder en angivelse af kontrakt- og fakturanumre, betalingsmåde, afsendelsens bestemmelsessted, salgsmængder og -værdier såvel som det endelige bestemmelsessted.
- 121 Sagsøgeren har i replikken anført, at den manglende angivelse af kundernes navne og adresser skyldes, at fortegnelserne ikke var digitaliseret i 2009 og 2010, og at de ikke var ajourført.
- 122 Den regnskabsføring, der angiveligt var utilstrækkelig før 2013, og Foshan Henry Tradings forretningsfortegnelser overholdt ikke desto mindre de gældende kinesiske regler for små virksomheder.
- 123 Ifølge sagsøgeren har Kommissionen aldrig bestridt disse omstændigheder.
- 124 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 125 Det skal i denne forbindelse fastslås, at sagsøgeren ikke har påvist, at denne under den omhandlede undersøgelse fremlagde de dokumenter, som Kommissionen i 16. betragtning til den anfægtede afgørelse konstaterede manglede. Navnlig har sagsøgeren ikke fremsat noget argument og er ikke fremkommet med noget bevismateriale, der kan dokumentere, at Kommissionens konklusioner angående virksomheden Foshan Lihua i 16. betragtning til den anfægtede afgørelse er åbenbart urigtige. Sagsøgeren har snarere anerkendt, at disse oplysninger mangler, og fremsat en række argumenter med henblik på at begrunde dette. Imidlertid kan disse argumenter ikke ændre konklusionen i den nævnte 16. betragtning, der i hovedtræk går ud på, at Kommissionen ikke ud fra de dokumenter, den havde modtaget fra sagsøgeren, kunne sikre sig, at sagsøgeren og virksomhederne i dennes koncern ikke havde eksporteret det omhandlede produkt til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode.
- 126 For det første finder Retten ikke det argument overbevisende, hvormed sagsøgeren har anført, at eksportselskabet Foshan Henry Trading indtil 2013 ikke førte nogen liste over sine kunder og deres adresser på grund af sine små salgsmængder eller på grund af det lille antal kunder. Indledningsvis har Kommissionen påpeget, at de fremsendte salgstal for Foshan Henry Trading indeholdt alle de krævede oplysninger, inklusive kundernes navne, for årene 2010-2014, men at kundernes navne manglede for året 2009. Dernæst, og som anført af Kommissionen, kan omfanget af sagsøgerens salg, der blev gennemført af Foshan Henry Trading og præsenteret i sidstnævntes fortegnelser for årene 2009 og 2010 og gengivet i bilag B 12 til svarskriftet, på ingen måde anses for ubetydelige. Sagsøgeren har i øvrigt ikke bestridt, at de omhandlede beløb, som Kommissionen har henvist til såvel i sine processkrifter som under retsmødet, er korrekte. Endelig skal det fastslås, at argumentet om, at

fraværet af de nødvendige oplysninger snarere skyldtes et begrænset antal kunder (præmis 119 ovenfor), på ingen måde er underbygget og forstærker den manglende troværdighed af de oplysninger, som sagsøgeren har fremlagt for Retten. Dette argument er således udtryk for en ny ændring af standpunkt fra sagsøgerens side.

- 127 For det andet modsiges sagsøgerens argument om, at næsten hele, hvis ikke hele, dennes eksport før 2013 skete gennem handelsselskabet Foshan Guangchengda Import & Export, såvel af det dokument, der er fremlagt i bilagene B 19 og B 29 til svarskriftet, og hvoraf det fremgår, at sagsøgeren også har solgt betydelige mængder af sine produkter til andre eksportselskaber, som af sagsøgerens egne erklæringer om, at denne i 2009 solgte sine produkter til en uafhængig forhandler i Malaysia.
- 128 Hvad for det tredje angår sagsøgerens argument om, at den regnskabsføring og de fortegnelser, som denne forelagde Kommissionen, overholdt de gældende kinesiske regler for små virksomheder, er det tilstrækkeligt at fastslå, at dette argument ikke er blevet underbygget i retligt tilstrækkeligt omfang. Eftersom *adage iura novit curia* (domstolen kender loven) ikke udstrækker sig til medlemsstaternes ret og endnu mindre til tredjelandes ret, er der tale om et spørgsmål om de faktiske omstændigheder, der i givet fald skal dokumenteres af den, der påberåber sig disse faktiske omstændigheder (jf. i denne retning dom af 12.10.2017, *Moravia Consulting mod EUIPO – Citizen Systems Europe (SDC-444S)*, T-318/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:719, præmis 72). Sagsøgeren har imidlertid intet fremført til støtte for sit udsagn. Navnlig har sagsøgeren ikke henvist til nogen præcis side i sagsakterne i nærværende sag med henblik på at dokumentere dette udsagn. Under alle omstændigheder er overholdelsen af national lovgivning om regnskabsføring ikke i sig selv beviskraftig i en antidumpingprocedure som den omhandlede, der forfølger andre formål end dem i den nævnte lovgivning.
- 129 Det skal i øvrigt, som Kommissionen har gjort det, påpeges, at denne institution heller ikke kan kritiseres for, at den ikke har taget eventuelle faktiske eller retlige forhold i betragtning, som kunne have været fremlagt for den under den administrative procedure, men som ikke er blevet det, da Kommissionen ikke er forpligtet til af egen drift at undersøge og forestille sig de forhold, der kunne være blevet forelagt for den. Ligeledes skal retmæssigheden af en administrativ afgørelse vurderes i forhold til de oplysninger, som det EU-organ, der har udstedt denne afgørelse, sad inde med på det tidspunkt, da den vedtog afgørelsen (jf. i denne retning dom af 24.9.2002, *Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen*, C-74/00 P og C-75/00 P, EU:C:2002:524, præmis 168, og af 14.1.2004, *Fleuren Compost mod Kommissionen*, T-109/01, EU:T:2004:4, præmis 49). Sagsøgeren har imidlertid anerkendt, at spørgsmålet om, hvorvidt den regnskabsføring og de fortegnelser, som denne forelagde Kommissionen, angiveligt overholdt de gældende kinesiske regler for små virksomheder, ikke blev rejst under den administrative procedure.
- 130 For det fjerde forholder det sig således, at selv om sagsøgeren har anført, at Foshan Henry Tradings salgs- og eksportfortegnelser, der er blevet udleveret til Kommissionen for regnskabsårene 2009 og 2010, indeholdt en angivelse af kontrakt- og fakturanumre, betalingsmåde, afsendelsesbestemmelsessted, salgsmængder og -værdier såvel som det endelige bestemmelsessted, har sagsøgeren ikke påvist, at disse salgs- og eksportfortegnelser også indeholdt navnene på kunderne for året 2009. Der er imidlertid tale om et faktisk forhold, som 16. betragtning til den anfægtede afgørelse er støttet på.
- 131 Det følger heraf, at det tredje anbringendes andet led skal forkastes, således at det tredje anbringende skal forkastes i det hele.

Det fjerde anbringende om en tilsidesættelse af retten til forsvar

132 Sagsøgeren har med sit fjerde anbringende kritiseret 13., 14. og 22. betragtning til den anfægtede afgørelse. Disse betragtninger er affattet således:

»(13) I øvrigt har visse oplysninger vist, at der findes filialer og/eller datterselskaber, som [sagsøgeren] ikke har angivet i sine fortløbende svar til Kommissionen. Under en høring organiseret sammen med Kommissionen den 13. januar 2016 fik [sagsøgeren] forelagt en række supplerende informationer om karakteren af disse oplysninger, såsom eksistensen af et datterselskab [beliggende i] Shiwan, som er omtalt i selskabets interne organigram og i andre offentligt tilgængelige informationer. Disse informationer er hverken blevet bekræftet eller modsagt af [sagsøgeren].

(14) Henset til ovenstående finder Kommissionen, at de oplysninger, som [sagsøgeren] er fremkommet med i forhold til dette kriterium, er ufuldstændige og i modstrid med de offentligt tilgængelige data. [Den oprindelige] undersøgelse har derfor ikke kunnet bekræfte, at [sagsøgeren] ikke var forretningsmæssigt forbundet med nogen af de kinesiske eksportører eller producenter, der var omfattet af de gældende foranstaltninger. Følgelig opfylder [sagsøgeren] ikke dette kriterium.

[...]

(22) Kommissionen finder, at eftersom de af [sagsøgeren] afgivne oplysninger er ufuldstændige og i modstrid med andre oplysninger, som Kommissionen råder over, kan det ikke udelukkes, at Foshan Lihua i [den oprindelige] undersøgelsesperiode har eksporteret det omhandlede produkt til EU, det være sig direkte eller via forretningsmæssigt forbundne selskaber eller inden for rammerne af fabrikationsaftaler indgået med andre selvstændige selskaber. Det har derfor ikke ved undersøgelsen kunnet fastslås, at [sagsøgeren] ikke har eksporteret keramiske fliser med oprindelse i [Folkerepublikken Kina] til EU i [den oprindelige] undersøgelsesperiode. Som følge heraf opfylder [sagsøgeren] ikke dette kriterium.«

133 13. og 14. betragtning til den anfægtede afgørelse indgår – ligesom 11. og 12. betragtning til denne afgørelse, som Retten har undersøgt under det tredje anbringendes første led – i analysen af betingelsen om, at den erhvervsdrivende, der ansøger om status som ny eksporterende producent, skal bevise, at vedkommende ikke er forretningsmæssigt forbundet med en anden virksomhed, der er omfattet af den eksisterende antidumpingtold. For det første udtalte Kommissionen i 13. betragtning til den anfægtede afgørelse, at sagsøgeren ikke havde oplyst denne institution om hele strukturen i sin koncern, og at sagsøgeren havde undladt at informere Kommissionen om forretningsmæssigt forbundne selskaber eller datterselskaber, der imidlertid blev afsløret af offentlige oplysninger. Kommissionen forelagde under høringen disse faktiske omstændigheder for sagsøgeren og forespurgte særligt denne om et datterselskab beliggende i Shiwan (Kina). For det andet konkluderede Kommissionen i 14. betragtning til den anfægtede afgørelse, at de oplysninger, som sagsøgeren havde afgivet for at dokumentere, at denne opfyldte den omhandlede betingelse, var ufuldstændige og i modstrid med de offentligt tilgængelige data, således at denne betingelse ikke kunne anses for opfyldt.

134 I 22. betragtning til den anfægtede afgørelse, der ligesom 16. betragtning til nævnte afgørelse, som Retten undersøgte i forbindelse med det tredje anbringendes andet led, indgår i analysen af betingelsen om, at sagsøgerens selskabskoncern ikke må have haft eksport til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode, fastslog Kommissionen i det væsentlige, at den som følge af den ufuldstændige og selvmodsigende karakter af de oplysninger, som sagsøgeren havde fremlagt, ikke kunne konkludere, at sagsøgeren eller dennes koncern ikke havde foretaget den omhandlede eksport.

135 Da det fjerde anbringende i det væsentlige indeholder to led, hvoraf det ene er rettet imod 13. og 14. betragtning til den anfægtede afgørelse, der angår den anden betingelse, og det andet er rettet imod 22. betragtning til den anfægtede afgørelse, der angår den første betingelse, skal de analyseres separat.

Det første led om, at 13. og 14. betragtning til den anfægtede afgørelse indebærer en tilsidesættelse af retten til forsvar

136 For det første har sagsøgeren gjort gældende, at der ikke blev udarbejdet noget referat eller protokollat fra høringen, og at sagsøgeren ikke modtog nogen information om datterselskabet beliggende i Shiwan. Sagsøgeren er derfor ikke i stand til at efterprøve, hvad der skete under denne høring, og om Kommissionen forstod sagsøgerens udtalelser ved denne lejlighed rigtigt. Sagsøgeren har i replikken angivet, at spørgsmålet om dette datterselskab blev nævnt af Kommissionen under høringen. Sagsøgeren husker dog ikke præcist de af Kommissionen fremsatte kommentarer. Da der ikke foreligger noget referat eller protokollat, som sagsøgeren ville have haft ret til at udtale sig om, og i givet fald fremkomme med berigtigelser til, kan Kommissionen ikke henvise til de udtalelser, der angiveligt blev fremsat under høringen, med henblik på at begrunde den anfægtede afgørelse. Høringen vedrørte dokumentet med generel information, men datterselskabet beliggende i Shiwan blev ikke omtalt i dette dokument.

137 Det var derfor i forbindelse med den anfægtede afgørelse, at Kommissionen for første gang skriftligt underrettede sagsøgeren om eksistensen af dette datterselskab beliggende i Shiwan og om dette datterselskabs betydning for Kommissionens beslutning om at gribe ind. Dette datterselskab blev hverken omtalt i dokumentet med generel information eller i noget som helst andet dokument, således at sagsøgeren var uvidende om, hvilke offentligt tilgængelige data Kommissionen henviste til. Kommissionen har aldrig givet sagsøgeren mulighed for at udtale sig om de nævnte offentligt tilgængelige data, endsize gjort det muligt for denne at gøre sig bekendt med disse data.

138 Sagsøgeren har anført, at såfremt denne havde fået mulighed for at udtale sig om datterselskabet beliggende i Shiwan, ville denne have redegjort for, at der ikke var tale om et kommercielt selskab, men om et andelsselskab, som alle producenter af keramiske fliser i Foshanregionen, herunder sagsøgeren, er forpligtet til at være medlem af, og som under statens tilsyn skal sikre fælles forsknings- og teknologiprogrammer på området for keramiske fliser til fordel for sine medlemmer. Dette selskab udfører ingen aktivitet vedrørende drift, produktion, salg eller markedsføring, hvilket den kinesiske regering kunne have bekræftet, hvis den var blevet underrettet om den omhandlede undersøgelse. Det er helt udelukket, at dette selskab, der er beliggende i Shiwan, i den oprindelige undersøgelsesperiode har eksporteret de pågældende produkter til EU eller har kunnet anses for at etablere en selskabsretlig forbindelse med andre eksportører.

139 For det andet præciserede Kommissionen ikke under den omhandlede undersøgelse over for sagsøgeren, hvilke offentligt tilgængelige data den henviste til som grundlag for 14. betragtning til den anfægtede afgørelse. Kommissionen præciserede heller ikke grundene til, at de talrige oplysninger afgivet af sagsøgeren var ufuldstændige og selvmodsigende.

140 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

141 Kommissionen har medgivet, at den ikke udarbejdede noget referat fra høringen. Der blev dog foretaget en præsentation under høringen, og sagsøgeren skrev et resumé af de punkter, der var blevet drøftet under høringen. Høringen blev desuden efterfulgt af en korrespondance. Sagsøgeren har således haft mulighed for at fremsætte bemærkninger under og efter høringen.

- 142 Hvad angår datterselskabet beliggende i Shiwan er det virksomhedens organigram (bilag B 30 til svarskriftet), der har afsløret dette. Der er ikke afgivet nogen forklaring i den anledning, bortset fra at dette datterselskab står under salgsdirektørens kontrol. Kommissionen fremlagde bevismaterialet for sagsøgeren under høringen, men sagsøgeren kom ikke med nogen bemærkninger hertil.
- 143 Ligeledes henvises der i afsnittet »Nyheder« på sagsøgerens hjemmeside til udstillingen »China Import & Export«, der blev afholdt i Canton (Kina) i 2015 (bilag B 32 til svarskriftet), og hvor der omtales et datterselskab ved navn Meta, Inc. såvel som produkter, der blev promoveret under benævnelsen Meta Tiles, Inc. Kommissionen er ikke bekendt med, om Meta Tiles kun er et varemærke, eller om der er tale om en særskilt juridisk enhed. Disse oplysninger blev ligeledes forelagt sagsøgeren under høringen, men er hverken blevet afkræftet eller bekræftet.
- 144 De forklaringer fra sagsøgeren, der angår selskabet beliggende i Shiwan, og som fremgår af stævningens punkt 75, indeholder derfor nye oplysninger, der ikke blev fremsat under den omhandlede undersøgelse. Ved at fremkomme med disse oplysninger bekræfter sagsøgeren reelt, at dette datterselskab beliggende i Shiwan er en juridisk person, og at Foshan Lihua ejer kapitalandele heri. Denne nye information viser atter en gang, at de oplysninger, som sagsøgeren har afgivet om de forretningsmæssigt forbundne enheder, har vist sig at være ufuldstændige lige fra begyndelsen, og at de fra sagsøgeren indhentede erklæringer ikke er pålidelige. De oplysninger, der er afgivet i stævningens punkt 75, styrker kun den anfægtede afgørelses konklusioner.
- 145 Under alle omstændigheder har spørgsmålet om datterselskabet beliggende i Shiwan ikke i sig selv været afgørende for resultatet af den genoptagede undersøgelse med henblik på at opnå status som ny eksporterende producent. Det er snarere summen af alle svaghederne og selvmodsigelserne i de af sagsøgeren afgivne oplysninger, der har ført til afslaget på ansøgningen om tildeling af status som ny eksporterende producent.
- 146 Med hensyn til de offentligt tilgængelige oplysninger, der er nævnt i 14. betragtning til den anfægtede afgørelse, drejer det sig om flere hjemmesider, der omtaler en virksomhed ved navn »Foshan Lehua« beliggende i Shiwan (bilag B 31 til svarskriftet), om hjemmesiden til den virksomhed, der er fremkommet med oplysningerne om Meta Tiles (bilag B 32 til svarskriftet), og om resultaterne af en søgning i selskabsregistret i Hongkong (Kina) (bilag B 34 til svarskriftet).
- 147 Det følger i denne forbindelse af fast retspraksis, at retten til at blive hørt udgør en integrerende del af overholdelsen af retten til forsvar, og at denne ret garanterer enhver mulighed for på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tilkendegive sit synspunkt under den administrative procedure, og inden der træffes nogen afgørelse, som kan berøre vedkommendes interesser negativt (dom af 5.11.2014, Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, præmis 46, og af 9.2.2017, M, C-560/14, EU:C:2017:101, præmis 25).
- 148 Reglen om, at en adressat for en bebyrdende afgørelse skal have lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger, før afgørelsen træffes, har bl.a. til formål, at personen kan rette en fejl eller gøre sådanne forhold vedrørende sin personlige situation gældende, som taler for, at afgørelsen træffes, ikke træffes eller træffes med et nærmere bestemt indhold (jf. i denne retning dom af 5.11.2014, Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, præmis 47, og af 11.12.2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).
- 149 Som det desuden i det væsentlige fremgår af grundforordningens artikel 6, stk. 6, fjerde afsnit (nu artikel 6, stk. 6, fjerde afsnit, i forordning 2016/1036), skal den, der ønsker at henvise til mundtligt meddelte oplysninger, føre bevis for disse oplysninger.
- 150 For det første forholder det sig således, at selv om Kommissionen har anført, at den under høringen forespurgte sagsøgeren om datterselskabet beliggende i Shiwan – hvilket sagsøgeren har anerkendt i replikken – har denne institution hverken udarbejdet noget referat fra høringen eller hævdet at have

optaget et protokollat fra denne høring. Kommissionen har heller ikke i sagsakterne kunnet identificere noget som helst dokument indeholdende de spørgsmål, som under høringen blev stillet sagsøgeren om dette datterselskab.

- 151 Hvad angår spørgsmålet om den angivelige eksistens af Meta Tiles har sagsøgeren ikke anerkendt, at Kommissionen omtalte dette spørgsmål under høringen.
- 152 Med hensyn til de offentligt tilgængelige oplysninger, dvs. de forskellige hjemmesider, har Kommissionen heller ikke dokumenteret, at den omtalte disse oplysninger under høringen eller senere, og at den gav sagsøgeren lejlighed til at udtale sig om disse oplysninger.
- 153 Følgelig har sagsøgeren godtgjort, at Kommissionen ikke i 13. og 14. betragtning til den anfægtede afgørelse kunne støtte sig på de udtalelser, der blev fremsat under høringen, endsige på de oplysninger, som sagsøgeren ikke kunne udtale sig om på en hensigtsmæssig måde.
- 154 I øvrigt blev Foshan Lihuas organigram, der indeholdt en angivelse af en afdeling beliggende i Shiwan, allerede fremlagt for Kommissionen i den skrivelse fra sagsøgeren af 7. september 2013, der indgår i bilag B 2 til svarskriftet. Kommissionen kunne således forespørge sagsøgeren herom i god tid inden høringen.
- 155 For det andet skal det undersøges, hvorvidt konklusionen i præmis 153 ovenfor medfører ugyldighed af konklusionen i slutningen af 14. betragtning til den anfægtede afgørelse om, at den pågældende undersøgelse ikke kunne bekræfte, at sagsøgeren ikke var forretningsmæssigt forbundet med nogen af de kinesiske eksportører eller producenter, der var omfattet af de gældende foranstaltninger.
- 156 Det fremgår af 14. betragtning til den anfægtede afgørelse, at denne betragtning er støttet på to typer af mangler, der lægges sagsøgeren til last. For det første drejer det sig om, at de af sagsøgeren afgivne oplysninger var i modstrid med de offentligt tilgængelige data, hvilket angår konklusionerne i 13. betragtning til den anfægtede afgørelse, i forhold til hvilken det er blevet fastslået i præmis 153 ovenfor, at denne betragtning var behæftet med en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar.
- 157 For det andet er 14. betragtning til den anfægtede afgørelse tillige støttet på, at de af sagsøgeren fremlagte oplysninger var ufuldstændige. Selv om denne betragtning ganske vist også kan henvise til de manglende præciseringer om datterselskabet beliggende i Shiwan, omhandler den især de faktiske omstændigheder, der blev fastslået i 11. og 12. betragtning til den anfægtede afgørelse, og hvis rigtighed er blevet fastslået i forbindelse med det tredje anbringendes første led.
- 158 I 11. og 12. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen navnlig manglen på beviser for eksistensen af og aktiviteterne for de to virksomheder, der blev opdaget ved hjælp af anmodningerne om afklaringer, og navnlig manglen på beviser for investeringsaktiviteterne i Lihua International (HK) Holding, der er et handels- og investeringsselskab. I mangel af præcise og kontrollerbare oplysninger om disse spørgsmål kunne Kommissionen ikke sikre sig, at sagsøgerens koncern ikke havde forretningsmæssige forbindelser til andre selskaber, der var omfattet af den eksisterende antidumpingtold.
- 159 Rigtigheden af sagsøgerens argumenter angående 13. betragtning til den anfægtede afgørelse medfører derfor ikke, at den endelige konklusion i 14. betragtning til denne afgørelse om den undersøgte betingelse bliver ugyldig. Det forholder sig så meget desto mere således, som at det fremgår af vendingen »[i] øvrigt« i begyndelsen af 13. betragtning til den anfægtede afgørelse, at de begrundelser, der er angivet i denne betragtning, er angivet for fuldstændighedens skyld og sekundært i forhold til dem, der er angivet i 11. og 12. betragtning til den anfægtede afgørelse. Disse argumenter er derfor uvirksomme og kan under alle omstændigheder kun forkastes til trods for, at de er velbegrundede.
- 160 Det fjerde anbringendes første led skal følgelig forkastes.

Det andet led om, at 22. betragtning til den anfægtede afgørelse indebærer en tilsidesættelse af retten til forsvar

- 161 Sagsøgeren har i replikken gjort gældende, at denne virksomhed aldrig er blevet underrettet om, at EU-erhvervsgrenens repræsentant blev opfordret af Kommissionen til at indtræde i sagen. Sagsøgeren fik først kendskab hertil i anledning af denne parts intervention i nærværende sag. Det fremgår af bilag B 16 til svarskriftet, at Cerame-Unie forsynede Kommissionen med et omfangsrigt sagsbilag, der bl.a. indeholdt udsagn vedrørende strukturen i sagsøgerens koncern og dennes eksportaktiviteter. Ifølge dette dokument er det afgørende, at Kommissionen foretager en indgående efterprøvelse af, om sagsøgeren og en af dennes filialer eksporterede eller ikke eksporterede keramiske fliser i den oprindelige undersøgelsesperiode. Imidlertid er denne sagsakt aldrig blevet stillet til rådighed for sagsøgeren, hvorfor denne ikke har haft mulighed for at kommentere den. Ydermere gengives i 22. betragtning til den anfægtede afgørelse den af Cerame-Unie benyttede formulering, idet det er anført, at »det ikke [kunne] udelukkes«, at der havde fundet eksport sted i den oprindelige undersøgelsesperiode. Kommissionen støttede derfor sin afgørelse på oplysninger, som sagsøgeren ikke havde haft mulighed for at kommentere.
- 162 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 163 Det skal i denne forbindelse indledningsvis undersøges, om dette led, der først er blevet fremført i replikken, kan antages til realitetsbehandling.
- 164 Adspurgt herom under retsmødet har sagsøgeren anført, at den manglende fremførelse af de pågældende argumenter i stævningen skyldtes, at disse argumenter var støttet på oplysninger, som sagsøgeren først fik kendskab til i forbindelse med nærværende retssag.
- 165 I modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, fremgår det imidlertid af skrivelsen af 18. september 2015, at sagsøgeren blev underrettet om, at Kommissionen fra EU-erhvervsgrenen havde modtaget oplysningerne om den omhandlede undersøgelse. Selv om Kommissionen ikke uopfordret forelagde sagsøgeren disse oplysninger, stod det dog sagsøgeren helt frit at kræve at få disse oplysninger tilsendt med henblik på at fremsætte sine bemærkninger, hvad denne ikke gjorde (jf. i denne retning dom af 28.2.2017, Yingli Energy (China) m.fl. mod Rådet, T-160/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:125, præmis 252).
- 166 Følgelig skal de omhandlede argumenter kvalificeres som nye og derfor afvises fra realitetsbehandling.
- 167 Under alle omstændigheder skal argumentet også forkastes som ugrundet.
- 168 Sagsøgeren har ikke dokumenteret, at de konklusioner, som Cerame-Unie var nået frem til, som sådanne blev gentaget af Kommissionen i den anfægtede afgørelse. 22. betragtning til den anfægtede afgørelse, som sagsøgeren har kritiseret, er resultatet af en undersøgelse gennemført af Kommissionen. I denne betragtning benyttes ganske vist en formulering, der svarer til eller endog er identisk med den, der er indeholdt i skrivelsen fra Cerame-Unie, nemlig at »det ikke [kan] udelukkes«, at der har fundet eksport sted i den oprindelige undersøgelsesperiode. Dette følger dog blot af, at bevisbyrden i forhold til om betingelserne i den endelige forordnings artikel 3 er opfyldt, påhviler sagsøgeren og ikke Kommissionen.
- 169 Følgelig skal det fjerde anbringendes andet led forkastes, således at det fjerde anbringende skal forkastes i det hele.

Det femte anbringende om magtfordrejning og en retlig fejl

- 170 Sagsøgeren har med sit femte anbringende kritiseret 11., 12. og 16.-19. betragtning til den anfægtede afgørelse. 11., 12. og 16. betragtning til denne afgørelse er allerede blevet gengivet i præmis 91 ovenfor. Med hensyn til 17.-19. betragtning har disse følgende ordlyd:
- »(17) I øvrigt hersker der også alvorlig tvivl om nøjagtigheden af de af [sagsøgeren] fremlagte produktionsdata. Den gennemsnitlige produktionskapacitet for årene 2009-2015, der er angivet i besvarelsen af spørgeskemaet, er langt mindre end den produktion, som Foshan Lihua har offentliggjort på sin hjemmeside såvel som på andre kommercielle hjemmesider.
- (18) [Sagsøgeren] har tillige fremlagt interne månedlige tal for produktionen af de nye typer af produkter, der blev introduceret i 2013. Når disse tal bliver ekstrapoleret op til et år, er den samlede årsproduktion for det nye produktsortiment imidlertid højere end den samlede produktionskapacitet, der er angivet i besvarelsen af spørgeskemaet, selv om disse tal ikke inkluderer de klassiske produkter og ikke tager højde for alle de typer af produkter, der hører med til det nye sortiment.
- (19) [Foshan Henry Tradings] samlede eksportsalg for årene 2011 og 2012, således som de fremgår af dennes salgstal, er desuden højere end den samlede produktionskapacitet, som Foshan Lihua har opgivet. I 2013 udgjorde [Foshan Henry Tradings] eksport stadig over 90% af den opgivne produktionskapacitet. [Sagsøgeren] har anført, at dette skyldtes forskelle mellem bogføringsdatoerne og datoerne for salg af [Foshan Henry Tradings] lagerreserver. Lagerreserver kan imidlertid ikke forklare en kontinuerlig tendens over en periode på tre år.«
- 171 I 17.-19. betragtning til den anfægtede afgørelse har Kommissionen i det væsentlige påpeget manglende sammenhæng i data fremlagt af sagsøgeren eller modsigelser med data offentliggjort på internettet hvad angår sagsøgerens produktionskapacitet, sagsøgerens reelle produktion og Foshan Henry Trading eksportsalg.
- 172 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke er beføjet til at stille spørgsmål uden forbindelse til status som ny eksporterende producent. Selv om sagsøgeren i sin besvarelse af dokumentet med generel information anmodede herom, har Kommissionen aldrig forklaret, i hvilken henseende handelstallene for et selskab, der er aktivt inden for tekstil-, pap- eller finansieringssektoren, er relevante i en sag om keramiske fliser.
- 173 For så vidt som Kommissionen i 16. betragtning til den anfægtede afgørelse henviste til salgsfortegnelser for tiden efter den oprindelige undersøgelsesperiode, og for så vidt som Kommissionens afgørelse er støttet på dette element, har den ligeledes begået en retlig fejl, eftersom disse salg ikke har nogen forbindelse til den omhandlede fornyede undersøgelse.
- 174 17. betragtning til den anfægtede afgørelse indeholder for sin del et udsagn, der er »uvedkommende« i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om status som ny eksporterende producent, som alene angår den eksport, der er foretaget i den oprindelige undersøgelsesperiode, og de forretningsmæssige forbindelser til eksportører. Produktionstal og data fra tiden efter den oprindelige undersøgelsesperiode har ingen forbindelse til denne genoptagede undersøgelse.
- 175 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 176 Det skal i denne forbindelse påpeges, at det følger af fast retspraksis, at en retsakt kun er behæftet med magtfordrejning, når det på grund af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at den er truffet udelukkende eller dog i det mindste overvejende for at forfølge andre mål end dem, der er angivet, eller for at omgå en fremgangsmåde, der særligt er fastsat ved Traktaten, for at imødegå konkret foreliggende vanskeligheder (dom af 13.11.1990, Fedesa m.fl., C-331/88, EU:C:1990:391,

præmis 24; jf. ligeledes i denne retning dom af 15.7.1994, *Matra Hachette mod Kommissionen*, T-17/93, EU:T:1994:89, præmis 173). Det er imidlertid tilstrækkeligt at fastslå – som Kommissionen har gjort det – at dette anbringende skal forkastes, da sagsøgeren ikke har påvist og endog ikke på en hensigtsmæssig måde har hævdet, at Kommissionen vedtog den anfægtede afgørelse for at forfølge andre mål end dem, der er angivet.

- 177 For så vidt som sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved i 16. betragtning til den anfægtede afgørelse at støtte sig på Foshan Lihuas detaljerede salgsfortegnelser for årene efter den oprindelige undersøgelsesperiode, skal det fastslås, at sagsøgeren har kritiseret en begrundelse, der blev angivet for fuldstændighedens skyld, og som blev fremført ved udtrykket »desuden«. Det omhandlede argument er derfor uvirksomt.
- 178 På trods af hvad sagsøgeren vedholdende har hævdet, har denne i øvrigt på ingen måde dokumenteret, at dataene fra tiden efter den oprindelige undersøgelsesperiode og dataene vedrørende de selskaber, der er aktive på pap-, tekstil- og investeringsområderne, ikke har nogen forbindelse til den omhandlede undersøgelse (jf. den i præmis 103 ovenfor nævnte retspraksis).
- 179 Som Kommissionen i det væsentlige har gjort gældende, kan de i præmis 178 ovenfor omtalte data imidlertid anvendes med henblik på bl.a. at efterprøve oplysningerne vedrørende aktiviteterne inden for koncernen i den oprindelige undersøgelsesperiode, herunder hvilke virksomheder der var aktive på området for det pågældende produkt. Kommissionen gik således ikke åbenbart videre, end til hvad der var nødvendigt for at behandle den omhandlede sag.
- 180 Det følger heraf, at det femte anbringende skal forkastes.

Det sjette anbringende om en åbenbar juridisk fejl

- 181 Sagsøgeren har med sit sjette anbringende kritiseret 16. og 22. betragtning til den anfægtede afgørelse. Disse betragtninger er allerede blevet gengivet i præmis 91 og 132 ovenfor.
- 182 Hvad angår 16. betragtning til den anfægtede afgørelse, ifølge hvilken »Kommissionen ikke [har] kunnet fastlægge, hvorvidt Foshan Lihua eksporterede det omhandlede produkt til EU i [den oprindelige] undersøgelsesperiode«, har sagsøgeren for det første anført, at ingen med sikkerhed kan fastslå, at denne foretog eksport til EU i [den oprindelige] undersøgelsesperiode, eftersom der ikke var nogen eksport. Den erhvervsdrivende, der ønskede at opnå status som ny eksporterende producent, skulle alene fremlægge bevismateriale, der umiddelbart viste, at vedkommende ikke havde eksporteret det pågældende produkt til EU i denne periode, og at vedkommende ikke havde nogen forretningsmæssig forbindelse med andre eksportører af det pågældende produkt, der var omfattet af den gældende antidumpingtold, som det var tilfældet for den eksporterende koreanske producent i den procedure, der førte til vedtagelsen af gennemførelsesforordning 2015/2179. For det andet kunne Kommissionen som objektiv myndighed ikke ifølge grundforordningen være forpligtet til at forsøge at bevise, at denne eksport havde fundet sted.
- 183 Hvad angår 22. betragtning til den anfægtede afgørelse har sagsøgeren anført, at der hverken i grundforordningen eller i den endelige forordning er noget retsgrundlag for udtrykket »kan det ikke udelukkes«. Der er tale om en vilkårlig konklusion støttet på en hypotese. For det første er Kommissionen ikke fremkommet med noget indicium for eksport af det omhandlede produkt til EU, det være sig direkte eller via forretningsmæssigt forbundne selskaber eller inden for rammerne af fabrikationsaftaler indgået med andre selvstændige selskaber. For det andet gælder, at eftersom den bevisbyrde, der påhviler sagsøgeren, forpligter denne til at fremlægge bevismateriale, der umiddelbart viser, at vedkommende ikke har eksporteret det pågældende produkt til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode, og at vedkommende ikke har nogen forretningsmæssig forbindelse med andre

eksportører af det pågældende produkt, der er omfattet af den gældende antidumpingtold, er det ganske logisk, at det aldrig fuldstændigt kan udelukkes, at der er sket eksport, eller at der har bestået forretningsmæssige forbindelser.

- 184 Det følger heraf, at de to omhandlede konklusioner er behæftede med åbenbart urigtige vurderinger.
- 185 I øvrigt har sagsøgeren i replikken anført, at de argumenter, der er præsenteret i præmis 182 og 183 ovenfor, ligeledes påviser en klar tilsidesættelse af Kommissionens skønsbeføjelser.
- 186 Kommissionen og intervenienten har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 187 Det skal hertil bemærkes, at det sjette anbringende vedrører en række spørgsmål omkring bevisbyrden og det beviskrav, der pålægges dén, der har denne bevisbyrde. Disse spørgsmål er i øvrigt i vidt omfang blevet drøftet og behandlet i forbindelse med det andet anbringende.
- 188 For det første skal der erindres om (jf. præmis 83 ovenfor), at selv om sagsøgeren gentagne gange har anført, at sagsøgeren burde være blevet tildelt status som ny eksporterende producent, eftersom denne virksomhed havde fremlagt bevismateriale, der umiddelbart viste, at den opfyldte de nødvendige betingelser, er der intet i den endelige forordnings artikel 3, og endnu mindre i grundforordningens artikel 11, stk. 4, der antyder, at dette skulle være dette beviskrav, som EU-lovgiver pålægger. EU-lovgiver har i begge tilfælde blot fastsat, at det er den virksomhed, der er interesseret i status som ny eksporterende producent, der skal dokumentere, at de nødvendige betingelser er opfyldt.
- 189 Som det er blevet konkluderet i præmis 82-90 ovenfor, følger der dels intet andet af gennemførelsesforordning 2015/2179, dels er sagsøgeren ikke blevet udsat for nogen forskelsbehandling i forhold til den pågældende eksporterende koreanske producent.
- 190 For det andet forholder det sig således, at når sagsøgeren er af den opfattelse, at denne er blevet afkrævet et umuligt bevis, skal det bemærkes, at det ganske vist kan være umuligt at føre bevis for et ikke-eksisterende forhold. Den bevisbyrde, der påhviler den, der ansøger om status som ny eksporterende producent såvel efter den endelige forordnings artikel 3 som efter grundforordningens artikel 11, stk. 4, er imidlertid ikke i sig selv på nogen måde umulig at løfte. Fremlæggelsen af fuldstændige, sammenhængende og kontrollerbare oplysninger og beviser navnlig om samtlige sagsøgerens salg og om strukturen i sagsøgerens koncern, således som afkrævet i spørgeskemaet vedrørende den genoptagede undersøgelse og i de eventuelle anmodninger om afklaringer, gør det muligt for Kommissionen at udelukke, at det pågældende produkt er blevet eksporteret til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode – såfremt dette rent faktisk ikke har været tilfældet – eller endog at konkludere, at sagsøgeren ikke er forretningsmæssigt forbundet med nogen eksporterende producent, der er omfattet af den omhandlede antidumpingtold.
- 191 For det tredje og for så vidt som sagsøgeren har kritiseret de særlige udtryk »Kommissionen [har] ikke kunnet fastlægge, hvorvidt Foshan Lihua eksporterede det omhandlede produkt til EU i [den oprindelige] undersøgelsesperiode«, og »det [kan] ikke udelukkes, at Foshan Lihua i [den oprindelige] undersøgelsesperiode har eksporteret det omhandlede produkt til EU, det være sig direkte eller via forretningsmæssigt forbundne selskaber eller inden for rammerne af fabriksaftaler indgået med andre selvstændige selskaber«, følger disse udtryk direkte af dels fordelingen af den bevisbyrde, der kræves for at få kendskab til, hvorvidt de tre betingelser for at tildele den pågældende erhvervsdrivende status som ny eksporterende producent er opfyldt, dels det beviskrav, der er pålagt i denne forbindelse (jf. præmis 188 ovenfor). I modsætning til hvad sagsøgeren har antydnet, tilkommer det således hverken Kommissionen at dokumentere, at sagsøgeren har eksporteret det pågældende produkt til EU, eller at der består forretningsmæssige forbindelser med virksomheder, der er omfattet af den omhandlede antidumpingtold, eller at fremlægge indicier for dette. For at afslå en ansøgning om tildeling af denne status er det i forhold til sagens realitet tilstrækkeligt, at de beviser, der er fremlagt af den pågældende erhvervsdrivende, har været utilstrækkelige til at underbygge dennes

udsagn, således som det har været tilfældet i den konkrete sag. Som Kommissionen med rette har anført, tilkommer det denne institution – inden for rammerne af sin rolle i undersøgelserne om tildeling af status som ny eksporterende producent – med alle de midler, der er stillet til dens rådighed, at efterprøve rigtigheden af de udsagn og af det bevismateriale, som en sådan erhvervsdrivende er fremkommet med (jf. i denne retning dom af 22.3.2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, præmis 32). Ved at benytte denne fremgangsmåde under den undersøgelse, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, overskred Kommissionen på ingen måde sine beføjelser, foretog ingen åbenbart urigtig vurdering og fraveg ikke sin stilling som objektiv myndighed.

¹⁹² Hvad for det fjerde angår udsagnet i replikken om, at de argumenter, der er præsenteret i præmis 182 og 183 ovenfor, ligeledes påviser en klar tilsidesættelse af Kommissionens skønsbeføjelser, er det tilstrækkeligt at fastslå, at dette udsagn ikke føjer noget til de argumenter, der allerede er præsenteret under dette anbringende, og som er blevet forkastet i præmis 188-191 ovenfor.

¹⁹³ Det følger heraf, at det sjette anbringende skal forkastes.

Det syvende anbringende om en tilsidesættelse af retten til at blive hørt samt en begrundelse, der ikke er støttet på faktiske omstændigheder, men på formodninger

¹⁹⁴ Sagsøgeren har med sit syvende anbringende kritiseret 17.-22. betragtning til den anfægtede afgørelse. 17.-19. betragtning til denne afgørelse er allerede blevet gengivet i præmis 170 ovenfor og 22. betragtning til denne afgørelse i præmis 132 ovenfor. Med hensyn til 20. og 21. betragtning til den anfægtede afgørelse har disse følgende ordlyd:

»(20) Endelig har [sagsøgeren] på flere hjemmesider angivet, at EU er et målmarked for selskabet, og sagsøgerens keramiske fliser beskrives som værende »EF-certificerede siden 2004« og »populære i Europa«. [Sagsøgeren] har således kunnet eksportere keramiske fliser til EU i hvert fald siden 2004. Det forekommer derfor mindre sandsynligt, at [sagsøgeren] efter at have indhentet det nødvendige EF-certifikat til at eksportere det omhandlede produkt til EU ikke foretog en sådan eksport førend 2012, dvs. otte år efter indhentelsen af certifikatet.

(21) [Sagsøgeren] har anført, at en EF-certificering ikke udgjorde et bevis for, at der havde fundet eksport sted i [den oprindelige] undersøgelsesperiode, og at dette EF-certifikat var blevet anvendt til salg til kunder med hjemsted i Afrika såvel som i Korea, Rusland, Hviderusland og Ukraine, hvilke kunder ser et kvalitetsstempel i EF-mærkningen. Dette ændrer imidlertid intet ved Kommissionens ræsonnement, som er gennemgået i 20. betragtning ovenfor. Selv om det er rigtigt, at EF-certifikatet kan være et nyttigt markedsføringsinstrument i visse lande, forekommer det mindre sandsynligt, at dette i sig selv har begrundet den bekostelige procedure til indhentelse af en EF-certificering, såfremt hensigten ikke var at begynde at eksportere til EU. Denne procedure indebærer således bl.a. en tilpasning af produktionsprocessen, nye forsøgsmetoder, eventuelle ændringer af designet for at anbringe mærkningen såvel som en certificering ved et tredjepartsorgan. I øvrigt er EF-certifikatet obligatorisk for eksportsalgene til EU, eftersom keramiske fliser er byggevarer, der er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (EUT 2011, L 88, s. 5). Dette argument er følgelig blevet forkastet.«

¹⁹⁵ Under henvisning til navnlig kendelse af 18. juni 1986, British American Tobacco og Reynolds Industries mod Kommissionen (142/84, ikke trykt i Sml., EU:C:1986:250, præmis 13), dom af 17. november 1987, British American Tobacco og Reynolds Industries mod Kommissionen (142/84 og 156/84, EU:C:1987:490), og af 1. oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet (C-141/08 P, EU:C:2009:598, præmis 83), og generaladvokat Slynns forslag til afgørelse i sagen Hasselblad mod Kommissionen (86/82, EU:C:1983:204), har sagsøgeren indledningsvis gjort

gældende, at retten til at blive hørt er en grundlæggende ret, som garanterer enhver mulighed for på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tilkendegive sit synspunkt under den administrative procedure, og inden der træffes nogen afgørelse, som kan berøre vedkommendes interesser negativt. Kommissionen skal tage hensyn til de omstændigheder, der fremgår af den pågældende virksomheds besvarelse, enten for at frafalde de klagepunkter, der viser sig ikke at være tilstrækkeligt begrundede, eller for at forbedre og fuldstændiggøre den faktiske og retlige argumentation til støtte for de klagepunkter, som den lægger til grund. Kommissionen burde derfor på baggrund af sagsøgerens forklaringer og argumenter have foretaget en fornyet gennemgang af de konklusioner, som den drog under den omhandlede undersøgelse og særligt i dokumentet med generel information. Selv om Kommissionen ifølge sagsøgeren ikke var forpligtet til i sin endelige afgørelse at besvare alle de af sagsøgeren fremsatte argumenter, skulle den være modtagelig og åben over for disse argumenter og villig til at lade sig overbevise og til i det mindste at inkludere sagsøgerens væsentligste argumenter i den endelige afgørelse. Kommissionen var således forpligtet til at undersøge alle de faktiske og retlige omstændigheder, som sagsøgeren bragte til dens kundskab.

- 196 I den konkrete sag overholdt Kommissionen imidlertid ikke loyalt og effektivt retten til at blive hørt og retten til god forvaltning. Samtidig med at Kommissionen tillod og opfordrede sagsøgeren til at forsvare sig skriftligt og mundtligt, ignorerede den således reelt helt alle de fremlagte faktiske omstændigheder og de fremsatte argumenter. Sagsøgeren blev således ikke hørt på en effektiv måde.
- 197 Hvad angår 17. betragtning til den anfægtede afgørelse har sagsøgeren anført, at Kommissionen ikke tog hensyn til dennes talrige modargumenter, der blev fremsat i punkt 3 i del II til virksomhedens besvarelse af 20. december 2015 af dokumentet med generel information. Ordlyden af denne betragtning gengiver således ordret 14. betragtning til dokumentet med generel information. Kommissionen angav ikke, hvilke »andre kommercielle hjemmesider« den henviste til i 17. betragtning til den anfægtede afgørelse, hvilket forhindrede sagsøgeren i at forsvare sig.
- 198 Sagsøgeren har gjort gældende, at denne har redegjort for, at de produktionstal, der blev forelagt Kommissionen, var støttet på sagsøgerens reviderede regnskaber, som indgik i Kommissionens sagsakter. De oplysninger, der er hentet fra hjemmesider, og hvis formål er at imponere fremtidige kunder, har derimod en helt anden målsætning end reviderede regnskaber og behøver ikke være lige så præcise som de reviderede årsregnskaber. Derfor er alene de reviderede tal afgørende.
- 199 Hvad angår 18. og 19. betragtning til den anfægtede afgørelse kan de omhandlede afvigelser let forklares, og Kommissionen blev informeret herom i punkt 3 og 4 i sagsøgerens besvarelse af dokumentet med generel information. Disse afvigelser skyldes, at Foshan Lihua og Foshan Henry Trading er to forskellige selskaber i den samme koncern, samt forskelle mellem bogføringsdatoerne. Efter kinesisk ret skulle en producent som sagsøgeren udstede fakturaer med angivelse af merværdiomsætningsafgiften (moms) til Foshan Henry Trading, når en mængde varer var blevet lastet og havde forladt Kina. Dette kunne ske flere uger efter, at varerne fysisk havde forladt Kina. En eksportør som Foshan Henry Trading skulle derimod angive varerne til de kinesiske toldmyndigheder på det eksakte tidspunkt for deres eksport, dvs. når varerne fysisk havde forladt Kina, således at der ofte var betragtelige afvigelser mellem sagsøgerens og Foshan Henry Tradings bogføringsdatoer, særligt sidst på året, når undertiden vældig store varemængder blev eksporteret. Foshan Henry Trading laster og eksporterer ofte varer i årets to sidste måneder, men fakturaerne med angivelse af moms udstedes af Foshan Lihua det følgende år. Af denne grund er der visse varer, som Foshan Henry Trading først oplagrer og eksporterer det følgende år. Dette er grunden til, at Foshan Henry Tradings eksport undertiden udgør 90% af produktionskapaciteten. Denne situation har gentaget sig uden afbrydelse igennem flere år til og med 2013.
- 200 Kommissionen redegjorde ikke for, hvordan den var kommet frem til konklusionen i 19. betragtning til den anfægtede afgørelse om, at forsinkelser med opgørelse af lagerbeholdningerne ikke kunne forklare en kontinuerlig tendens over en periode på tre år. Sådanne forsinkelser synes at være temmelig hyppige i Kina på grund af praksis for regnskabsføring og indførelse i offentlige registre.

- 201 Kommissionen ignorerede disse argumenter, eftersom 18. og 19. betragtning til den anfægtede afgørelse ordret gengiver 15. og 16. betragtning til dokumentet med generel information.
- 202 Hvad angår 20.-22. betragtning til den anfægtede afgørelse anerkendte Kommissionen ganske vist, at »EF«-certifikatet var et sikkerhedsinstrument og et kvalitetsmærkat, der blev anvendt på andre markeder end EU-markedet, men denne institution anførte alligevel, at det forekom mindre sandsynligt, at dette i sig selv havde begrundet den bekostelige procedure til opnåelse af en »EF«-certificering, såfremt hensigten ikke var at begynde at eksportere til EU.
- 203 I 22. betragtning til den anfægtede afgørelse konkluderede Kommissionen i denne henseende, at eftersom de af sagsøgeren afgivne oplysninger var ufuldstændige og i modstrid med andre oplysninger, som Kommissionen rådede over, kunne det ikke udelukkes, at Foshan Henry Trading i den oprindelige undersøgelsesperiode havde eksporteret det omhandlede produkt til EU, det være sig direkte eller via forretningsmæssigt forbundne selskaber eller inden for rammerne af fabriktionsaftaler indgået med andre selvstændige selskaber. Det havde derfor ikke ved den omhandlede undersøgelse kunnet fastslås, at sagsøgeren ikke havde eksporteret det omhandlede produkt til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode. Ved ordret at gengive 17.-19. betragtning til dokumentet med generel information så Kommissionen bort fra de modargumenter, som sagsøgeren havde fremsat i punkt 5 og 6 i sin besvarelse af dette dokument, og som er indeholdt i bilag A 5 til stævningen. Sagsøgeren havde påvist, hvor vigtigt »EF«-certifikatet var selv for de koreanske kunder. Overholdelsen af EU-sikkerhedsnormerne er et vigtigt salgsfremmende instrument med henblik på salg uden for EU, hvilket Kommissionen så bort fra ved at fastholde sit standpunkt om, at de høje udgifter til det certifikat, der blev udstedt i 2004, viste sagsøgerens hensigt om at begynde at eksportere til EU.
- 204 Selv om det er rigtigt, at sagsøgeren altid havde villet eksportere til EU, var det desværre ikke lykkedes for denne at gøre dette før 2013, og Kommissionen havde ikke noget bevis for en konkretisering af denne hensigt. Sagsøgeren havde i øvrigt afholdt de nødvendige udgifter til opnåelse af »EF«-certifikatet for at kunne eksportere ikke kun til EU, men også til andre markeder, hvor dette certifikat kunne udgøre et kommercielt aktiv.
- 205 I 22. betragtning til den anfægtede afgørelse kvalificerede Kommissionen de af sagsøgeren afgivne oplysninger som ufuldstændige og i modstrid med andre oplysninger, men den var hverken i stand til at præcisere, hvilke oplysninger der var ufuldstændige eller i modstrid med andre oplysninger, eller hvorfor de var det.
- 206 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 207 Som anført under det fjerde anbringende følger det i denne forbindelse af fast retspraksis, at retten til at blive hørt udgør en integrerende del af overholdelsen af retten til forsvar, og at denne ret garanterer enhver muligheden for på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tilkendegive sit synspunkt under den administrative procedure, og inden der træffes nogen afgørelse, som kan berøre vedkommendes interesser negativt (jf. præmis 147 ovenfor).
- 208 Reglen om, at en adressat for en bebyrdende afgørelse skal have lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger, før afgørelsen træffes, har bl.a. til formål, at personen kan rette en fejl eller gøre sådanne forhold vedrørende sin personlige situation gældende, som taler for, at afgørelsen træffes, ikke træffes eller træffes med et nærmere bestemt indhold (jf. præmis 148 ovenfor).
- 209 Den omstændighed, at 17.-20. og 22. betragtning til den anfægtede afgørelse er affattet på samme måde som 14.-18. betragtning til dokumentet med generel information, betyder imidlertid som anført af Kommissionen stadig ikke, at denne institution undlod at tage hensyn til de af sagsøgeren afgivne forklaringer, og at den således tilsidesatte sagsøgerens ret til at blive hørt under den administrative procedure. Der skal – ligesom hovedparterne har gjort det – henvises til generaladvokat Slynns forslag til afgørelse i sagen Hasselblad mod Kommissionen (86/82, EU:C:1983:204), ifølge hvilket denne

omstændighed snarere indikerer, at Kommissionen ikke fandt sagsøgerens argumenter og bevismateriale overbevisende, hvorfor denne institution forkastede disse argumenter og dette bevismateriale. I øvrigt fremgår det af den skrivelse fra sagsøgeren af 15. januar 2016, der blev tilsendt Kommissionen for at sammenfatte indholdet af høringen af 13. januar 2016, at sagsøgeren noterede sig, at de for Kommissionen forelagte argumenter og dokumenter, inklusive dem, der fulgte efter offentliggørelsen af dokumentet med generel information, ikke havde kunnet overbevise Kommissionen om, at de to omtvistede betingelser for opnåelse af status som ny eksporterende producent, der er fastsat i den endelige forordnings artikel 3, var opfyldt. Sagsøgeren kan således ikke hævde, at Kommissionen slet og ret så bort fra de oplysninger, den havde modtaget.

- 210 Denne konklusion er i overensstemmelse med den retspraksis, hvorefter den begrundelse, der kræves efter artikel 296 TEUF, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning med henblik på at forsvare deres rettigheder, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det kan dog ikke kræves, at begrundelsen angiver samtlige relevante faktiske og retlige forhold, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden af retsakten, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. I øvrigt skal begrundelsen for den anfægtede retsakt vurderes i forhold til bl.a. de oplysninger, som sagsøgeren er blevet meddelt, og de bemærkninger, som sagsøgeren har afgivet under den administrative procedure. Navnlig kræves det ikke, at begrundelsen for afgørelser på antidumpingområdet specificerer de forskellige og undertiden meget talrige og komplekse faktiske og retlige forhold, som omfattes af disse afgørelser, når de falder inden for systematikken i den helhed af foranstaltninger, hvori de indgår. Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt, at institutionernes begrundelse i de nævnte afgørelser fremgår klart og utvetydigt (jf. i denne retning dom af 22.5.2014, Guangdong Kito Ceramics m.fl. mod Rådet, T-633/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:271, præmis 120 og den deri nævnte retspraksis).
- 211 Endvidere rummer 21. betragtning til den anfægtede afgørelse netop en besvarelse af de bemærkninger, som sagsøgeren afgav efter underretningen om dokumentet med generel information.
- 212 Det følger heraf, at de argumenter, hvormed sagsøgeren har forsøgt at påvise, at der foreligger en tilsidesættelse af dennes ret til at blive hørt blot som følge af den omstændighed, at flere af de angivne begrundelser i den anfægtede afgørelse og dokumentet med generel information er ens, skal forkastes.
- 213 Der skal herefter foretages en undersøgelse af de særlige kritikpunkter, som sagsøgeren har fremført i forhold til de præcise betragtninger til den anfægtede afgørelse.
- 214 Hvad for det første angår de kritikpunkter, der er fremført over for 17. betragtning til den anfægtede afgørelse (jf. præmis 197 og 198 ovenfor), modsiges sagsøgerens argument om, at denne ikke kunne udtale sig om de informationskilder, som Kommissionen henviste til, af den anden anmodning om afklaringer, der indgår i bilag B 18 til svarskriftet. Kommissionen har klart angivet, at dennes informationskilder er sagsøgerens egne hjemmesider og hjemmesiden til Global Manufacturer Certification (herefter »GMC«), der er en internationalt anerkendt virksomhed, som gennemførte en revision af sagsøgeren i 2009 som led i en certificeringsprocedure. Dette argument skal derfor forkastes.
- 215 Når sagsøgeren har gjort gældende, at denne i sin besvarelse af dokumentet med generel information fremkom med forklaringer om dette forhold, må det fastslås, at de to skrivelser, der indgår i bilag A 6 til stævningen, ikke indeholder nogen oplysning, der kan forklare de forskelle i produktionskapacitet, der forekommer mellem besvarelsen i spørgeskemaet og de data, der fremgår såvel af sagsøgerens hjemmeside som af GMC's hjemmeside. Argumentet skal derfor forkastes.

- 216 Hvad angår argumentet om, at sagsøgerens besvarelser af spørgeskemaet er støttet på dennes reviderede rapporter, der blev fremlagt for Kommissionen, må det fastslås, at sagsøgeren ikke har identificeret, nøjagtigt hvor i sagsakterne for Retten den nødvendige information findes. Sagsøgeren har i øvrigt ikke kunnet tilbagevise Kommissionens argument om, at disse revisioner ikke indeholder den pågældende information.
- 217 Det er heller ikke troværdigt at forsøge at begrunde så væsentlige afvigelser som de af Kommissionen påpegede med det argument, at de oplysninger, der er angivet på sagsøgerens egen hjemmeside eller endog på GMC's hjemmeside, ikke er præcise, fordi de ikke er tilvejebragt efter en grundig analyse. Dette argument kan derfor ikke tiltrædes.
- 218 Under alle omstændigheder skal det fremhæves, at sagsøgeren har begrænset sig til at fremsætte generelle udsagn for Retten. Sagsøgeren har ikke leveret nogen analyse for at dokumentere, at de af Kommissionen benyttede tal er fejlagtige, eller at de konklusioner, som Kommissionen nåede frem til, var åbenbart urigtige.
- 219 For det andet forholder det sig således, at selv om 18. betragtning til den anfægtede afgørelse er omtalt blandt de anfægtede betragtninger, har sagsøgeren under retsmødet anerkendt, at denne ikke har formuleret nogen specifik kritik af denne betragtning. Det må derfor fastslås, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at begrundelsen i denne betragtning var behæftet med den i det nærværende anbringende hævdede ulovlighed.
- 220 Hvad for det tredje angår 19. betragtning til den anfægtede afgørelse er det tilstrækkeligt at fastslå, at sagsøgeren ikke har dokumenteret, at den kinesiske retsregel på momsområdet, som sagsøgeren har påberåbt sig, findes (jf. i denne retning dom af 12.10.2017, Moravia Consulting mod EUIPO – Citizen Systems Europe (SDC-444S), T-318/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:719, præmis 72). Sagsøgeren har heller ikke bevist, at størstedelen af dennes eksport rent faktisk havde fundet sted sidst på året. Det fremgår desuden af bilag B 12 til svarskriftet, at Foshan Henry Tradings salg i de to sidste måneder i hvert af årene mellem 2009 og 2015 på ingen måde oversteg de salg, der blev foretaget i de øvrige måneder. I øvrigt har Kommissionen med rette anført, at forskelle i registreringsdatoer kun kan forklare en forskydning i mængderne over et enkelt år. Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at denne situation gentog sig uden afbrydelse igennem flere år til og med 2013. Såfremt den samme forskydning indtræffer over en periode på flere år, vil der således ikke længere være nogen forskel, eftersom enhver mængde, der ikke bogføres i et givent år, skal bogføres i det kommende år, og den samlede mængde over de forskellige år vil forblive den samme eller vil være meget ensartet. De argumenter, der er fremsat imod 19. betragtning til den anfægtede afgørelse, skal derfor forkastes.
- 221 Hvad for det fjerde angår argumenterne om betydningen af sagsøgerens besiddelse af »EF«-certifikatet i forhold til bedømmelsen af betingelsen om, at den, der ansøger om status som ny eksporterende producent, skal dokumentere, at vedkommende ikke har eksporteret det omhandlede produkt til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode, skal Kommissionens konklusioner vurderes i sagens sammenhæng. Kommissionen har accepteret, at et sådant certifikat kan udgøre et markedsføringsinstrument i visse tredjelande. De udgifter, der skal afholdes, og den indsats, der skal gøres for at opnå dette certifikat, er dog af et sådant omfang, at det ville være meningsløst at indhente det uden en klar hensigt om ligeledes at eksportere det omhandlede produkt til EU. Sagsøgeren har imidlertid i stævningen udtrykkeligt anerkendt, at denne altid havde villet eksportere det omhandlede produkt til EU. Denne omstændighed beviser ganske vist ikke, at sagsøgeren rent faktisk foretog eksport til EU i den oprindelige undersøgelsesperiode. Sagsøgerens hensigt om at eksportere til EU fra og med 2002 sammenholdt med opnåelsen af det nævnte certifikat er imidlertid et element, der – set i lyset af, at visse oplysninger fremlagt af sagsøgeren er selvmodsigende, og at denne ikke er fremkommet med de nødvendige oplysninger – kan styrke konklusionen i 22. betragtning til den anfægtede afgørelse om, at sagsøgeren ikke har dokumenteret, at der ikke fandt eksport sted til EU i den omhandlede periode.

- 222 Eftersom denne konklusion allerede i tilstrækkelig grad følger af 16.-19. betragtning til den anfægtede afgørelse, må udredningerne i 20. og 21. betragtning til den anfægtede afgørelse anses for at være medtaget for fuldstændighedens skyld. Det forholder sig så meget desto mere således, som at sagsøgeren i sin skrivelse af 15. januar 2016, der sammenfatter indholdet af høringen af 13. januar 2016, i det væsentlige angav, at denne tog til efterretning, at Kommissionens begrundelse angående »EF«-mærkningen var en yderligere faktor.
- 223 Den eventuelle rigtighed af de argumenter fra sagsøgeren, der er rettet imod 20. og 21. betragtning til den anfægtede afgørelse, kan derfor ikke medføre, at konklusionen i 22. betragtning til denne afgørelse om den undersøgte betingelse bliver ugyldig. I øvrigt skal det atter påpeges, at denne betragtning tillige er støttet på den omstændighed, der allerede er nævnt i 18. betragtning til dokumentet med generel information, at det ikke kan udelukkes, at sagsøgeren har eksporteret det omhandlede produkt til EU inden for rammerne af fabriksaftaler indgået med andre selvstændige selskaber. Det er imidlertid blevet fastslået, at sagsøgerens argument om, at næsten hele, hvis ikke hele, dennes eksport før 2013 skete gennem handelselskabet Foshan Guangchengda Import & Export, modsiges såvel af det dokument, der er fremlagt i bilagene B 19 og B 29 til svarkriftet, og hvoraf det fremgår, at sagsøgeren også har solgt betydelige mængder af sine produkter til andre eksportselskaber, som af sagsøgerens egne erklæringer om, at denne i 2009 solgte sine produkter til en uafhængig forhandler i Malaysia. Sagsøgeren har imidlertid ikke henvist til nogen omstændighed, der kan godtgøre, at dennes produkter ikke efterfølgende blev eksporteret af disse virksomheder til EU. Sagsøgeren har snarere anerkendt, at denne tabte sporet af disse produkter efter deres salg til forhandlerne.
- 224 Følgelig skal det syvende anbringende forkastes.

Det ottende anbringende om en tilsidesættelse af antidumpingaftalens artikel 9.5

- 225 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen, ved at anmode denne virksomhed om at fremlægge bevis for repræsentative mængder eller for enhver anden eksportmængde til EU efter den oprindelige undersøgelsesperiode, pålagde sagsøgeren en ulovlig betingelse, eftersom den ikke var fastsat i antidumpingaftalens artikel 9.5.
- 226 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.
- 227 Det fastslås i denne forbindelse i tiende betragtning til den anfægtede afgørelse, at sagsøgeren var en eksporterende producent af det omhandlede produkt, og at sagsøgeren rent faktisk havde foretaget eksport til EU efter den oprindelige undersøgelsesperiode. En eventuel konklusion om, at den tredje betingelse i den endelige forordnings artikel 3 er i strid med antidumpingaftalens artikel 9.5, vil således ikke medføre en forbedring af sagsøgerens retsstilling. Dette anbringende er derfor uvirksomt.
- 228 Det ottende anbringende skal derfor forkastes, således at Kommissionen skal frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

- 229 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 230 Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og at betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.
- 231 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 3, kan Retten træffe afgørelse om, at andre intervenienter end de i denne artikels stk. 1 og 2 nævnte hver skal bære deres egne omkostninger. I den foreliggende sag bestemmes det, at intervenienten bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

- 1) **Europa-Kommissionen frifindes.**
- 2) **Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.**
- 3) **Cerame-Unie AISBL bærer sine egne omkostninger.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. marts 2019.

Underskrifter